

Tabor

BOG - NAROD - DOMOVINA

1941

KOMUNISTIČNA MORIŠČA

1946

V SLOVENIJI

AJDOVEC
GRČARICE
KOČEVSKI ROG
OVIČJE JAME
HRASTNIK-JAVHE
ŠKOFJA LOKA
BREŠTANICA
JELENDOL
NOVO MESTO
ČRNI VRH-ČRNA
VETRINJ-KRANJ
PODUTIK-PADEŽ
CERKNO-SUHOR
OTLICA-MOZELJ
BRZDOVO BREZNO-KLEVEVŽ

KRIMSKA JAMA
MAČKOVCE
LAHOVCE
VEL. OSOLNIK
KRAMĚJAK
GRAHOVO-DOB
BONČAR-ZIG-
TEHARJE
VELIKE LAŠČE
TURJAK-SV ROK
CERDVI LOG
LJUBLJANA
TRAVNA GORA
DRUŽINSKA VAS-HRASTNIK
POLICA-LIPOGLAV-CERKNO
RUPERC VRH-TRNOVI GOZO

VEČNA VAM SLAVA

JUNAKI DOMOBRANCI

GEN. L. RAUPNIK

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 362-7215

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 246.391.

NAROČNINA: Argentina 60 arg. pesov, Južna Amerika: 10 dolarjev; Evropa - Australija: 12 dolarjev; letalsko 15 dolarjev, za vse države.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: Inž. Anton Matičič — Río Colorado 1806 — (1686) Hurlingham — Bs. As. — Argentina.

NAŠA NASLOVNA SLIKA:

Imena krajev komunističnih morišč v Sloveniji, vklesana v mogočno belo ploščo pričajo z Orlovega vrha Slovenske pris'ave pri Clevelandu, Ohio — ZDA, vsemu svetu, da so komunisti s svojo zločinsko, krvavo revolucijo prav za časa tuje okupacije pris'lili naše ljudstvo na najbolj žalosten križev pot vse njegove zgodovine. — Zato tisti, ki so se temu uprli za zgled vsemu svobodoljubnemu človeštvu, ne bodo nikdar pozabljeni. Zato bodo slovenski domobranci, ki so junaško vzeli nase križ, kakršnega jim je naložil mednarodni komunizem, za zgled in opomin bodočim rodovom živeli večno.

Zakaj borili so se in umrli so za
BOGA — NAROD — DOMOVINO.

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Mayo-Junio 1984

BUENOS AIRES

Maj-Junij 1984

C E D U L A

Hribar José, hijo de Miguel,
nacido el día 10 - 3 - 1925 en Ihan — Domžale
acorde a la Resolución del Tribunal Militar de la ciudad de Celje
del día 5 de agosto de 1945, con la que — considerando el
Decreto de Amnistía General del día 3 de agosto de 1945 — ha sido amnistiado
y absuelto — es excarcelado del campo penal de TEHARJE, del
instituto penal en ... y se dirige a la localidad de IHAN — Domžale,
donde se debe presentar inmediatamente a su llegada con esta CEDULA al
Comité Local de Liberación Nacional y/o al organismo que temporariamente
ejerce la función del mismo, a efectos del control y las posibles
otras medidas respecto a la movilización y o similares.
Esta cédula vale como permiso de viaje del día de excarcelación,
quiere decir desde el 10 . 8 - 45 hasta el día 18. 8. 45 desde la localidad
de CELJE a la localidad arriba indicada, adonde el mencionado es dirigido.

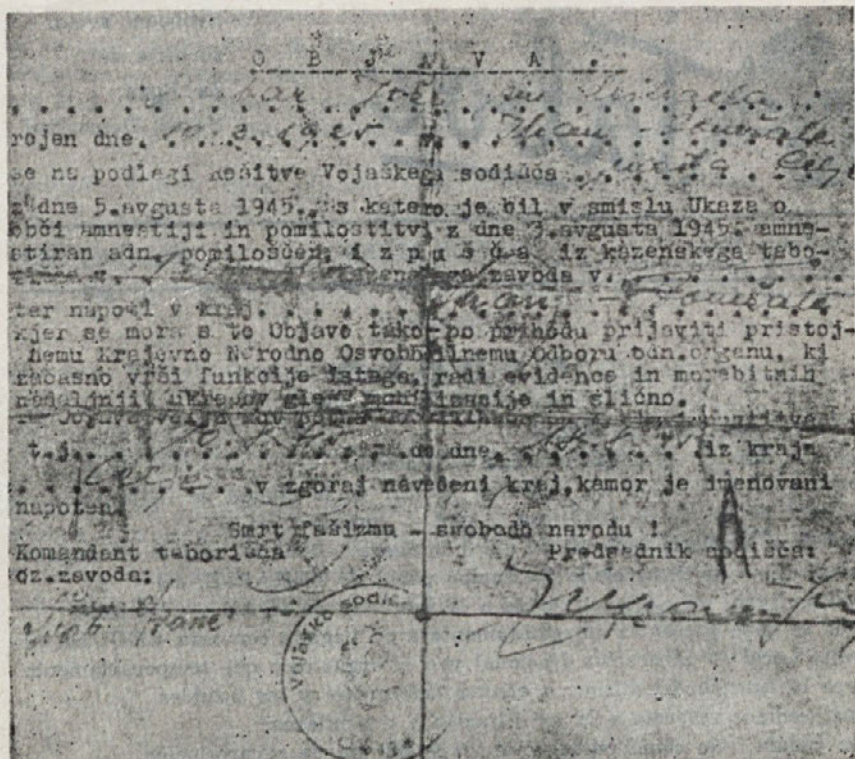
Comandante del campo
o instituto
Švab Franc, m. p.

Sello
Tribunal Militar Celje

Presidente del Tribunal:
Zupančič J. m. p.

La presente es la traducción de un documento otorgado por la autoridad militar yugoeslava en el mes de agosto de 1945. al señor Hribar José, quien nos lo ha facilitado y cuyo faximil reproducimos mas adelante. Miles y miles de víctimas han pasado por el campo de TEHARJE, pero solamente unas 240 cédulas como la presente han sido otorgadas; el resto, la enorme mayoría están desaparecidos... Desaparecidos, víctimas de la inmoral y sangrienta conjura internacional comunista contra los eternos ideales de los libres del mundo, comprendidos en solo tres palabras:

D I O S — P U E B L O — P A T R I A

O B J A V A

Hribar Jože sin Mihaela

rojen dne, 10. 3. 1925 v Ihan — Domžale

se na podlagi Rešitve Vojaškega sodišča mesta Celje

z dne 5. avgusta 1945., s katero je bil v smislu Ukaza o

obči amnestiji in pomilostitvi z dne 3. avgusta 1945. amne-

stiran odn. pomiloščen, izpušča iz kazenskega tabo-

rišča v T E H A R J U kazenskega zavoda v.....

ter napoti v kraj I H A N — Domžale

kjer se mora s to Objavo takoj po prihodu prijaviti pristoj-

nemu Krajevno Narodno Osvobodilnemu Odboru odn. organu, ki

začasno vrši funkcijo istega, radi evidence in morebitnih

nadaljnjih ukrepov glede mobilizacije in slično.

Ta objava velja kot potna dovolilnica in dan izpustitve
t. j. 10. 8. 45. do dne 18. 8. 45. iz kraja
C E L J E v zgoraj navedeni kraj, kamor je imenovani
napoten.

Komandant taborišča

oz. zavoda

Švab Franc l. r.

Žig

Vojaško sodišče Celje

Predsednik sodišča:

Zupančič J l. r.

Hribar Jože je bil študent v škofovih zavodih. Bil mobiliziran v nemško vojsko: najprej v Franciji, potem na vzhodni fronti in je iz Kavkaza pobegnil ter hodil pol leta do doma, kjer se je prijavil Gorenjskim domobrancem. Po izpustitvi iz Teharij je kmalu pobegnil in šel v begunstvo v Avstrijo, kjer je končal srednjo šolo. Od tam je odšel v emigracijo v Argentino, kjer še živi.

Tisoči in tisoči žrtev so šli skozi Teharsko taborišče smrti. Znano je, da je takih objav bilo izdanih okrog 240. Ostali, ogromna večina pa so morali umreti kot žrtve nemoralne in krvave mednarodne komunistične zarote proti večnim idealom svobodnjakov sveta, kateri so izraženi s samo tremi besedami:

B O G — N A R O D — D O M O V I N A

DRAGI, NEPOZNANI PRIJATELJI!

Dragi, nepoznani prijatelji!

Ponovno bom poizkusil z nekaj vrstami; morda pa se to pot le ne bodo izgubile.

Pozdravljeni, dobri, nepoznani prijatelji! Pozdravljeni iskreno in prisrčno, saj ste sorodniki Toneta, s katerim sva si bila kakor brata, združena v borbah in trpljenju, neločljiva do groba — nikoli; v duhu se pogovarjam z njim in ga čakam, kakor ga čakate Vi, dragi njegovi. Zato pozdravljeni prisrčno, s toplimi objemi, ki mi jih je naročal Vaš Tone za vse in za vsakega posebej, kakor sem mu naročal jaz, če bi se ne vrnil in bi on dobil stik z našimi.

Vem, da Vas zanima vsaka njegova beseda, vsako dejanje in kretnja njegova iz tiste težke pomladi, ko je zacvetel maj na ozarah, za Ljubeljem pa so prodajali našo mladost.

Gotovo Vam je že g. Jan, ki živi tu v Argentini povedal, kdo sem; zato ni, da bi se predstavljal na dolgo in široko, kajti po imenu vem, da ste me spoznali. Le to naj še pripomnim, da sva bila s Tonetom prijatelja kmalu potem, ko sva se spoznala. Sicer pa, kdo izmed vojakov ni imel rad dobrega, junaškega kurata Poldo! — Poln duhovitosti, vedno nasmejan je hodil med fanti, bodril in tolažil v borbah, oddihu in „marših“, kakor da on ni bil nikoli

utrujen, kakor da ni čutil trpljenja in stiske. Še, ko so nas gnali na „Kalvarijo“, ni ugasnil nasmeh na njegovih ustnah in njegove žive oči so nas bodrile: fantje vztrajajte! Za Boga, narod in domovino ni nobena žrtev prevelika. Tak je bil Vaš Tone, naš dobri junaški kurat Polda.

In v tistih dneh je bilo takole:

Vetrinje, koncem maja 1945. Dva polka domobrancev je že odšlo; tehnični oddelek in boreci slovenske legije ter policija.

Naslednji dan, jutri — 30. maja — je bil določen naš — Rupnikov polk. Že prejšnji dan so bile sumnje, da vozijo Angleži naše fante namesto v Italijo nazaj v titovino. Te vesti so prinesli prvi ubežniki iz transportov. Nismo jim verjeli, kajti v Angleže smo verovali, kakor v svobodo. Še več, z vso trdovratnostjo smo zanikali take vesti v prepričanju, da so to komunistični agenti, ki imajo namen razkropiti našo vojsko.

Tudi Tone je mislil tako, isto poveljnik Vuk Rupnik.

Komaj smo čakali naslednjega dne; prišel je in z njim dolga vrsta angleških kamionov, kamor so nas naložili. Tudi civili so šli z nami. Nihče ni več mislil na prisilno vrnitev. Na vseh ustnah je vriskala pesem in v očeh je gorelo pričakovanje: Italija — Palmanova.

Kamioni so pognali in preko celovškega polja je vriskala mladost, da je odmevalo preko Karavank v upanje za brate v rdečih okovih. Zavili smo skozi Velikovec do Drave. Oči vseh so začudeno obstale in pesem je utihnila. Ne, ne, saj ni mogoče! Da bi nas prodali? — Ne, Angleži tako podli niso! — In vendar se je zgodilo — —

V Pliberku smo obstali. Zvrstili so nas na travniku ob cesti in ponovno preiskali zaradi orožja. Določno je bilo že jasno, kaj bo sledilo, in vendar je še gorelo upanje: Morda pa nas bodo vlekli skozi Slovenijo v Italije — ?

Civili so že stopali proti postaji, ki je bila nekaj sto metrov na desno pred nami. Gnali so jih angleški stražarji. Nekaj naših je poskušalo bežati, pa so jih drugi zavrnil, da bo slabše za ostale, posebno za civile. Tudi Angleži so nam grozili in nas suvali s puškinimi kopiti.

Tako težko je padla na nas ta podla izdaja, da je uklonila voljo in zlomila duha. Kak skupni odpor neoboroženih že ni bil več mogoč.

„Fantje, pogum, naj pride karkoli, z nami je Bog.“ Kurat Tone je stal med nami kakor angel miru in moči. Takrat, ko se je zdelo, da smo izdani od vseh, zapuščen in sami, kakor Zveličar v tisti noči na Oljski gori, je stal med nami kurat Tone, ki nam je pokazal Boga, in z Njim smo stopili v trpljenje in muke. Strah je ugasnil v očeh in mir je zasijal z obrazov.

Potem so nas nagnali v štiristope in gonili proti postaji. Ob pripravljenih živinskih vagonih so nas sprejeli divji komunistični obrazi.

Ko so nam pobrali, kar so prvi trenutek dosegli uro, nalivno pero, verižice itd.), so nas nagnetli v vagone, jih zapečatili in vlak je pognal. To je bilo 30. maja 1945 nekako ob šestih popoldne.

V kolesih se je premaknilo in vlak je pognal proti Dravogradu.

Kakor sardine smo bili natlačeni v vagonih; tiho, ne meneč se za usodo. Le včasih se je utrgal iz teme vzdih, težak, kakor da bi slutil vse, kar se je zgodilo potem. Mnogi so šepetaje molili, drugi zopet stekleno buljili v temo, kakor da so odmrli za vse.

V Dravogradu smo nekoliko postali, prav tako tudi pozneje v Mariboru; vendar vagonov niso odprli. Nekateri naših so prosili vode, v odziv pa so s kopiti udarjali divji stražarji; kletve in grožnje so ugasile žejo.

Naslednji dan zjutraj smo obstali v Celju (Bil je četrtek, praznik sv. Rešnjega Telesa.)

Kakor hijene so se divje zagnali partizani v vagono, pljuvali v nas, bili z opasači in puškinimi kopiti ter suvali iz vagonov. Niti otrokom in starčkom niso prizanesli. Razvrstili so nas pred postajo. Po kratkem bičanju in grožnjah so nam pobrali opasače in zamenjavali svoje ušive cunje za naše uniforme. Potem so pozvali oficirje in podoficirje, da se javijo. Prvi je stopil iz vrste bataljonski komandant Rihard (podpolkovnika Rupnika so Angleži zadržali še v Pliberku). Potem so sledili še drugi. Spet so se rdeči zagnali vanje in bili kakor obsedeni; koliko krvi je bilo že tam! Zdelo se je, rdečim, da se je javilo premalo častnikov, zato so jih kar sami določevali in trgali iz vrste.

Ko so se naveličali te burke, so nas močno zastražili in nas vodili po mestu Celje. Tu v tem obhodu sem šele spet našel najožje prijatelje, med njimi tudi kurata, Vašega Toneta, s katerim se nisem videl vse od prejšnjega dne tam iz travnika. Nič nismo govorili, samo z očmi smo si voščili pozdrav — joj, to je bilo srečanje!

Ljudje v mestu so strmeli, stražarji pa so nas tolkli kakor živino in vpili nad nami ter se s konji zaganjali med nas. Ta križev pot je trajal vse do Kalvarije — Teharij, gozda zunaj mesta nad vasjo, kjer je bilo bivše nemško vojaško taborišče. Tu v te barake so nas stlačili. Mnogi so obležali pod udarci že na poti, drugi so se komaj privlekli, vsi oblit s krvjo. Mnogo je bilo bosih in v samih hlačah, kajti „narodno osvobodilna vojska“ je rabila obleke in čevlje, zahotelo se ji je naših ur, denarja in — naše krvi. —

Pet dni smo bili natrpani v vročih, zatohlih barakah, pa nam niso privoščili ni kaplje vode! Neznosno je že bilo in želeli smo si smrti, pa ni prišla. Nekaterim se je zbledlo in v nočeh so si prerezali žile s pokrovom konzervne škatlje.

Po petih dneh se je začelo zaslíševanje. Pri tem so nas razdelili v 3 skupine: A — mladoletni, B — kateri so izjavili, da so pristopili k domobrancem po 15. januarju 1945 in C — vsi ostali — namenjeni za pokol. Teh nas je bilo največ. Prvi dve skupini sta ostali v barakah, nas pa so nagnali na peščeno dvorišče med barakami, ograjeno z visoko žico.

Tu šele smo se zopet sešli stari znanci in prijatelji. Tu sem našel brata, oficirje iz bataljona in med njimi kurata — Vašega Toneta. Od tega dne pa vse do konca, kar smo pretrpeli na onem peščinem dvorišču (do 21. 6. 1945), smo bili nerazdružljivi. Skupaj smo hodili po hrano (dvakrat na

dan so nam dali zajemalko vročega, neslanega kropa, kjer je plavalo pesino perje. Pili smo iz zarjavelih konzervnih škatelj, kar med potjo, hitro, sicer so padali udarci), skupaj ležali na ostrem kamenju in se stiskali v mrzlih nočeh. Skupaj prenašali vročino junijskih dni na razgretim kamenju. Skupaj se pogovarjali o dragih domačih, o brezskrbnih dneh in prešerni mladosti. Skupaj smo — peli in molili. Da, tudi peli smo, čisto tiho — včasih, ko je bolečina pridrla iz prodanih prsi da se je zadavila v grlu. In molili smo, mnogo molili — le jokali nismo nikoli. Veste, kadar človeka oropajo vsega, kadar ga prodajo, mu ostane le še troje, kar nihče nikoli vzeti ne more: Vera, ljubezen in hrepenenje. To troje je gorelo takrat tam v teharskem borštu, zato je bilo lepo, tako lepo, da se je nekaterim smehljalo na ustnah, ko so jih podirali rafali...

Dejal sem, da smo molili. Ena sama sekunda v tistih dneh ni bila brez molitve. Tone je organiziral molitev rožnega venca po skupinah. Ko se je trudila ena, je začela druga. Pa nismo molili za rešitev, ne: za stanovitnost, za moč in za svoje domače.

To zadnje, kar je bilo tedaj prvo, edina in najtežja misel — naši domači. — Kako je z njimi? Kje so? — In, ko bodo izvedeli za nas — ko bodo iskali naš grob — ?! Ta misel je bila težka, tako silno težka.

Brez slovesa in brez križa, zaničevan in bičan v neznan grob. — Tako umirajo prodani. —

Pa Bog je videl našo stisko, zato nas ni pustil same. Z nami je bil prodan in bičan, z nami je trpel in vendar smo čuli iz njegovih ust le tolažbo in pogum. — To je bil naš dobri kurat — Vaš Tone.

Dolge bi bile strani, če bi hotel podrobneje prikazati vse trpljenje in stisko iz teh krvavih aren, če bi hotel orisati vso hudobijo in rdeči sadizem ter govoriti o silnem junaštvu prodanih, posebno nekaterih, ki celo v teh steklenih dneh, ko smo počivali pred grobom, niso mislili nase. Dolga in težka bi bila ta zgodba, pretežka za nezaceljene rane. Ne bi Vas rad utrujal, le zaupam Vam, da je Tone trpel, mnogo trpel, pa vendar je bil med nami kakor angel miru. Za vsakega je imel besedo, ki je hladila in božala, čeprav je bil sam med prodanimi. Kolikim je bil opora in pomoč v onih dneh pred grobom, to ve samo on in dobri Bog, ki ga je izbral za tako vzvišeno poslanstvo: kurat prodanih bataljonov.

Ko pa je trpljenje že rezalo v kosti in smrt le ni hotela še priti, smo se odločili — za življenje.

Enajst nas je bilo, ki smo se drzno odločili za udar in beg — ali pa smrt z groznimi mukami. Večina smo bili oficirji, ki nas še niso našli in nekaj podoficirjev. Z nami se je odločil tudi moj brat Niko in Vaš Tone.

Tako težka je bila tista noč, kakor da bi nas luna obličala s svincem. Ležali smo na kamenju in šteli minute, kdaj bo zašla luna — trenutek, ko udarimo v — življenje ali smrt. Stražarji so leno zehali pod močnimi lučmi, ki so obkrožale taborišče, omreženo s poldrug meter visoko žico. Prihuljeno smo čakali v kotu prostranega dvorišča, še posebej ograjenega z visoko žico. Ker je bil ta prostor med barakama, zato je bil v senci. Noč je bila tiha,

le včasih je zaškrtal stražarjev čevelj, ali pa je kdo izmed spečih fantov bolešno vzdihnil.

Poročnik Švigelj (ki je bil tudi v skupini) je nekje našel nekaj pili podobnega! Ko se je luna toliko nagnila, da so nas visoke smreke pokrile s senco, se je splazil do prve žice (ki je ograjala samo naše dvorišče) in je začel piliti. Včasih je „zabrenknilo“ v tiho noč, da so postali stražarji in je nam zledenela kri, vendar nihče izmed partizanov ni niti sanjal, kaj se pripravlja v senci.

„Tam, na onem griču, pri tisti cerkvi se zopet snidemo,“ smo se zmenili še prej podnevi in določili grič s cerkvi, ki smo jo gledali iz taborišča.

„Tone, če se nam posreči,“ sem šepnil kuratu, ki je prežal poleg mene.

„Vsaj nemu, da bi Bog dopustil da bi povedal strašno resnico iz teh krvavih dni,“ je vzdihnil Tone.

Luna se je potopila za hribe in pred nami je zazijala luknja prepiljene mreže.

Prihuljeno smo se drug za drugim splazili skozi in se razvrstili (leže) ob žici s kamenjem v roki. Nekako trideset metrov pred nami ob visoki bodeči žici (ki je obdajala taborišče) se je sprehajal stražar z brzostrelko in čakal, kdaj ga bo kdo zamenjal. Ta je bil naš cilj, kajti v vsakem primeru smo morali udariti na stražarja, drugega izhoda ni bilo. Straže so bile silno goste, na oglah pa še pojačene s trojko in mitraljezom.

„Dajmo!“ je šepnil Zdešar in vsi smo se dvignili kakor na povelje ter drveli z divjim: „Huraa, juriš“ proti stražarju. Grabil je za brzostrelko, pa roka ni našla prožilca; preje smo ga dosegli in potokli med bodičjem. Vse taborišče je oživel v krikih groze in strelav. Levo od mene, ali bolje, nad menoj (ker sem bil še spodaj), je nekaj hušnilo in se zagnalo preko žice. S poslednjimi močmi sem se zagnal tudi jaz in se vzpel na vrh in padel preko. Noga se mi je zapela v žico. Potem sem tekel in padal med streli in kriki za bežečo postavo, ki se je izgubljala v temo. Ko sem ga dohitel, ali bolje, ko me je počakal, sem ga spoznal. Bil je — Tone, naš dobri kurat. Potem sva skupaj drvela v neznano, kakor sem že opisal v črtici „Zadnji juriš“, ki ste brali tudi Vi.

Potem sva tavalala in hitela mimo sto nevarnosti, lačna, trudna, z nogami polnimi ran in prask (bila sva bosa) preko hribov in čeri, z enim samim ciljem: doseči dom! Sklenila sva, da bova šla najprej k nam v Bizovik pri Ljubljani. Tam bi se okrepcala, med tem pa bi Tone obvestil svojo sestro v Ljubljani. To mi je večkrat pravil. Skrbelo naju je le, če bi naših ne našla doma. Mnogo je Tone tudi mislil, kako bo prebrodil reke, ki so bile pred nama na poti domov. Ko pa sem mu zaupal, da znam plavati in bom prvi jaz preiskal reko, kje bi se dalo prebrestiti, je bil brez skrbi. Prvi dan zvečer sva že prebredla Savinjo in prespala potem na nekem kozolcu gori nad Laškim. Ko sva se zjutraj zbudila še vedno vsa mokra, so bili pod kozolcem — trije moški —. Sreča, da so se oni naju bolj ustrašili, kot midva njih, sicer bi naju aretirali že tam. Samo začuden pozdrav smo si izmenjali, pa sva jo „popihala“ v goščo nad hišo.

Potem sva spet hitela preko dolin in hribov lačna in trudna. Hranila sva se le z borovnicami in vodo. Podnevi počivala v kaki gošči, če se že ni dalo naprej, ponoči pa spet hitela v smeri proti Ljubljani. Zvezde so nama kazale pot.

Popoldan tistega nesrečnega 23. junija sva dospela na Mrzlico, vas nad Hrastnikom. Bila sva tako silno lačna in obnemogla, da nisva mogla več naprej. Povzpela sva se prav do roba nad razmetanimi, redkimi hišami. Tu sva sklenila počakati večera, potem pa bi stopila do prvih hiš po hrano.

„Kaj če bi kar poizkusila že pred nočjo. Ko se okrepcava, bova lahko kar nadaljevala pot,“ je svetoval Tone.

„Že, vendar nič kaj varno se mi ne zdi,“ sem podvomil. Ne vem; nečesa me je bilo strah.

„Ne, tu gori v teh hribih ljudje niso zlobni; nič se nama ni bati.“ Tone je mislil, da imajo tudi ti gorski ljudje tako srce, kot ga je imel sam.

Še več kot to zaupanje pa je bil glad, ki je naju gnal v vas iskat drobtin in prijazne besede.

O, da bi nikoli ne našla te nesrečne vasi!

Domenila sva se, da bova govorila hrvaško, če so morda slučajno že izvedeli, da se ušli ujetniki iz Teharij. Ravno to pa je bilo še bolj sumljivo, kajti pred dnevi so partizani prav v tej dolini razbili ustaše, katerih skupine so se še potikale po teh hribih in ropale. Tudi naju so imeli za ustaša.

Prišla sva do prve hiše na samem. Ženska na dvorišču je drobila koruzo, okoli nje pa so se igrali otroci. Nobenega odzdrava ni bilo, ko sva pozdravila. Ženska je neumno buljila v naju, otroci pa so se razkropili. Tudi ni bilo odgovora, ko sva prosila kruha.

„Morda je nema,“ je pomislil Tone. „Pustiva, saj sami menda še več ne poznajo kruha; saj vidiš, da tolče koruzo.“

Šla sva preko dvorišča do druge hiše.

Glavna vrata sva našla odprta, vendar nikjer ni bilo opaziti žive duše. Naposled je od nekje priteklo neko dekletce in dejalo, da ni nikogar doma in tudi, da nimajo ničesar. Pokazala nama je hišo nižje po bregom rekoč: „Tam doli bosta dobila kruha. Verjela sva besedam otroške duše in se napotila proti omenjeni hiši. Ko sva izza ovinka dospela pred poslopje, sva opazila neko žensko, ki je ob steni prekladala drva.

„Dober dan, dobri ljudje“, je pozdravil Tone, ko sva dospela do hiše. Ženska se je presenečena obrnila in brez odzdrava pogledala proti griču nad hišo. Postala sva pozorna.

„Kaj, so sedaj vsi ljudje mutasti,“ sem zagodrnjal in se ozrl proti griču, kamor je zijala ženska.

„Stoj; roke u vis!“ sta se zadržla z griča dva moška s puškama naperjenima proti nama. — Obstala sva kakor prikovana; presenečenje je bilo prehitro — cevi pušk preblizu.

S strahom sta se nama približala in naju preiskala. Ko sta ugotovila, da nimava orožja, sta postala mirnejša. Med tem je prišel od nekje spodaj nekak „poveljnik“ te „vaške milice“. Kričal je nad nama kot jesihar in nama

dopovedoval, da sva ustaša. Govorila sva, da greva iz Dachaua, vendar sva ga spet „polomila“ kajti odkril je čepico in pokazal na golo, ostrizeno „butico“, rekoč: „Takvi smo bili u Dachau!“! Trkal je z revolverjem po najinih prsih in grozil, da bo naju kar tam pobil. Slednjič se je pa le odločil, da naju odvede v Hrastnik na „komando“. Ona dva ki sta naju aretirala, je določil za stražo. Odšli smo — midva spredaj —, stražarja za nama po poti navzdol. Nič si nisva mogla pošepetati; le ko smo bili že izven hiš, sva se spogledala. Ta pogled je bil dogovor; beg — čim bo mogoče.

Že se je pot nagnila za rahel ovinek. Hotel sem udariti nazaj in iztrgati puško, pa se je za bregom pokazala hiša in nekoliko nižje — cela vas. — Izgubljeni trenutek.

Dospeli smo v vas. Tu so naju takoj obstopili radovedni otroci in nekaj odraslih. Stražarja sta prosila zamenjavo. Določili so dva mlada fanta. Ponovno so naju preiskali, potem sta pripravila puški in eden izmed njiju se je zadril: „Ajde, napred!“ Odšli smo iz vasi proti gozdu. Stražarja sta naju priganjala in naju suvala s cevmi v hrbet. Menda sem jaz zaostajal, ko me je butnil močan udarec s kopitom v stegno. „Ajde, žuri, žuri! Ak' nečeš, da žuriš, češ da trčiš,“ me je „pozdravil“ divji stražar. Kar opotekel sem se, pa sem vendar pohitel sicer bi me kar tam pobil.

Pot je zavila v gozd in se spustila navzdol.

Ko smo bili že nekaj deset metrov v gozdu in se je pot pred nami močno nagnila me je stresel krik kakor strel:

„Zdaj!“ Tone je zavpil kakor bi udaril in skočil na levo pod cesto, mene pa je vrglo na desno. Stražarja sta sprožila in mislim, da zaman. Jaz sem se prekotalil preko velike skale in obtičal pod bukovim grmom. Za mano sem čul šum listja; ko pa sem obstal, je obstal tudi stražar. Zgrešil je sled. Na oni strani je padel še en strel, potem neki klici, nato je utihnilo. Stražar nad menoj je dvakrat ustrelil, potem je odšel počasnih korakov proti vrhu. Bil je že mrak in spodaj v dolini so metali svetleče rakete. Tu in tam se je utrgal tudi kak strel. — Iskali so naju.

Previdno sem se splazil med grmovjem do roba grebena, nato pa po drugi strani nazaj na vrh „Mrzlico“. Že preje sva se namreč dogovorila s Tonetom, da se tu spet snideva, če naju razkrope.

Zatulil sem kakor ranjena zver: „Tonee!“ Nobenega odziva ni bilo iz mraka, ki se je zlival v dolino, le tam nekje iz kota se je zbudil rahel odmev. V dolini in po gričih so se užigali kresovi in spoznal sem, da je kresni večer, 23. junij, dan pred godom sv. Janeza Krstnika.

Tu sem čakal še dolgo, dolgo, pa Tone se ni vrnil več. —

Kresovi so ugašali v dolini, jaz pa sem ostal sam, tako strašno sam v tisti kresni noči. Potem sem molil, sam ne vem, kako dolgo, za Toneta, za brata in za naše prodane fante. — —

Dovolj je te težke zgodbe; le to naj še omenim, da sem za nadaljnjo Tonetovo usodo zvedel že, ko sem bil skrit doma. — —

Vem, še vedno ga čakate, kakor ga čakam jaz in čakam brata in prijatelje, ki so takrat ostali tam na oni krvavi areni.

Vsemogočni, ki je vodil našo borbo, je videl tudi trpljenje in muke prodanih. Njegovo ime bodi posvečeno v njegovih svetnikih, naših mučencih!

Bodite ponosni, da ste sorodniki sv. duhovnika Kristusovega — kurata, junaka — heroja, kakor sem ponosen jaz, da se smem imenovati njegov prijatelj, da sem brat hrabrega brata in soborec onih tisočev, ki so se borili in umirali za Boga in Slovenijo!

Prisrčen pozdrav vsem in vsakemu posebej

Vaš

Lic. Ivan Korošec

KAJ PRAVIJO AMERIKANCI?

Ob obisku Mike Špiljaka, predsednika Jugoslavije v Washingtonu, je časopis „New York Times“ objavil uvodnik, v katerem je med drugim zapisano, da je prišel čas ko naj bi bili Jugoslaviji za nadaljnjo ameriško gospodarsko pomoč postavljeni določeni pogoji.

Ljubljansko „DELO“ (4. februarja 1984) je medtem, ko je bil Špiljak še v Ameriki, kjer je s klobukom v roki prosjačil od banke do banke, na prvi strani zavrnilo to „Times-ovo“ zahtevo s tipično komunistično oholostjo:

Obisk predsednika predsedstva SFRJ Mike Špiljaka v ZDA zbuja v svetovnih sredstvih javnega obveščanja veliko pozornost. Poleg komentarjev in informacij, v katerih poudarjajo aktivno stališče in pomembno vlogo Jugoslavije kot socialistične in neuvrščene države v mednarodnem življenju, pa del svetovnega informativnega medija navaja razne špekulacije, katerih osnovni namen je zamejati pomen tega mednarodnega srečanja, in to prav zdaj, ko svet nadvse potrebuje pobude za popuščanje mednarodne napetosti.

Del svetovnega tiska si prizadeva pot predsednika predsedstva SFRJ prikazati v izkrivljeni podobi, da bi s tem na določen način izvajal pritisk na Jugoslavijo. Tudi včerajšnji komentar v New York Timesu se ne poda najbolje ozračju, ki je nastalo v Washingtonu. Ni naključje, da je albanska emigracija, ki je sovražno razpoložena do socialistične, samoupravne in neuvrščene Jugoslavije, komentar New York Timesa, z naslovom „ZDA pritisnite na Beograd“, razmnožila in razširila po ameriškem glavnem mestu. New York Times sugerira „več svoboščin“, „tajne volive“ in podobne ideje iz arzenala tistih, katerim Jugoslavija taka, kakršna je, ni nikoli ustrezala. Z vsem tem se pogojuje gospodarska pomoč Jugoslaviji. Osnovno sporočilo tega vplivnega dnevnika lahko idetificiramo samo

z željami najreakcionarnejših krogov, ki so svoje zaveznike našli v sovražni emigraciji najrazličnejših barv. Vendar jih v Ameriki, ki gleda na odnose in sodelovanje z neuvrščeno Jugoslavijo s stališča tradicionalnega prijateljstva, obsojajo.

Torej: reakcionarji vsega sveta — združite se! Za več svobodčin in svobodne volitve!

SLOVENSKI JAVNOSTI PO SVETU

Zgodovinski odsek TABOR-a ZDSPB, pripravlja novo izdajo Bele knjige. V njej bodo vsebovana imena žrtev komunistične revolucije v Sloveniji, imena padlih protikomunističnih borcev in imena iz Vetrinja vrnjenih in pomorjenih Slovenskih domobrancev.

Bela knjiga bo mogočen spomenik vsem tem žrtvam, obenem pa močna in neizpodbitna obtožnica komunističnega režima v Sloveniji, ki še danes nima poguma pred vsem narodom priznati strahotne škode, ki jo je prizadel slovenskemu narodnemu telesu med revolucijo in vnebovpijoči zločin, ki ga je v maju in juniju leta 1945 zagrešil nad zvezanimi Slovenskimi domobranci:

Bo pa ta nova izdaja Bele knjige tudi zadnji dokument, katerega bo mogla objaviti naša generacija, predno tudi ona odide za poklanimi domobranskimi bataljoni.

Zato prosimo vse Slovence, kjerkoli po svetu, da nam sporoče imena pomorjenih, padlih ali vrnjenih Slovencev, za katere niso prepričani, da so že na seznamu Matice mrtvih. Prosimo, preglejte še enkrat prvo izdajo Bele knjige in njeno Dopolnilo in nam sporočite nova imena, popravke in dodatne informacije. Tako bo nova izdaja Bele knjige ne le čimbolj popolna in točna, temveč tudi delo nas vseh, ki živimo zato, ker so oni umrli. Ohraniti njihova imena zgodovini, to je najmanj, kar smo jim dolžni.

Vsa pisma in sporočila pošiljajte na naslov:

T A B O R 224 Charlotte St.
Hamilton Ont. Canada L8K 4V6

OPOZORILO

Novi naslov TABORA — "EL FORTIN":

Inž. Antonio Matičič — Tabor — El Fortín
Rfo Colorado 1806
1686 Hurlingham
Buenos Aires — Argentina

Zahvale naših podpirancev

Veliko božičnega blagoslova in veselja v novem letu vam in vsemu društvu Tabor želi...

Sporočam Vam, da sem prejela darilo, za katerega se prav lepo zahvaljujem. V veri sem poučena, da vsa dobra dela Bog velikokrat poplača. Zato jaz Vam vsem skupaj iz srca želim, da bi Vam to dobro delo Bog poplačal tisočkrat. Vesele božične praznike, da bi vas in vaše društvo novo rojeni Jezušček blagoslavljal na vseh vaših poteh, obenem pa vam vsem z bratom voščiva srečno in veselo novo leto 1984, da bi vas Bog obvaril vsega hudega skozi novo leto. Še enkrat lep pozdrav Vam in vašemu društvu!

Veliko božičnega veselja in blagoslova v novem letu Vam in vašemu društvu iz vsega srca želi... Obenem se najlepše zahvalim za poslani dar.

Oprostite, ker Vam nismo tako dolgo odgovorili za prejeto darilo. Obisipale so nas letos vsestranske težave, bolezen in še druge nesreče. V glavnem v kmetiji je nam odpovedal konj; ker pri nas stane en srednji konj nad 20 milijonov dinarjev, je nas to tako zmedlo, da smo pozabili na vse. Življenje je vse povsodi lažje kot na kmetiji. Kako kaj naši prijatelji? Ali so še vsi živi in zdravi? Ker smo prišli že vsi v jesen življenja, smo vsak po svoje ogroženi. In ne govorimo, kakšne so bile grozote vojne. No ja, živi hvala dragemu Bogu, smo pa le ostali. Še enkrat se Vam prav lepo zahvalim za tako lepo darilo in skrb in delo, ki ga imate z mano. Vam in vsem ostalim prijateljem zdravja, sreče in božjega blagoslova v teh svetih božičnih dneh.

Ivan, radoveden sem, kateri znanec je pri tebi, ki mene pozna. Jaz premišljuje od kje sta rojaka, ki sta mene priporočila za podporo. Zdaj pa naj opišem moje življenje. 44 leta sem bil ranjen, komaj sem ostal živ. Noga, kolk in hrbtenica mi ne delajo več nogo imam za sedem centimetrov krajšo, pripognit se ne morem. Hodim samo lahko s palico, sedaj mi pa še druga noga ne dela, kot bi morala. Ivan, mogoče si bomo še kaj pisali.

Mislím, da zgoraj navedeni izvlečki iz zahvalnih pisem in voščil povedo vse, kako naši podpiranci gledajo na naše dolo. Nikdar ne smemo pozabiti, da so oni naša prva skrb.

Za socialni referat TABOR-a ZADSPB
I. P. Hamilton

Občni zbor Zavetišča dr. Gregorija Rožmana

v nedeljo 10. junija 1984, ulica Martín Fierro
4262 — San Justo. — Ob 11. sv. maša,
po maši občni zbor, nato skupno kosilo.

Lic. Ivan Korošec — 60-letnik

Čas nezadržno tone v zgodovino in nas neusmiljeno spominja na dejstva, ki bi se nam sicer utegnili zdeti nemogoča. Prav gotovo je to slučaj lic. Ivana Korošca. Kdor ga vidi, ko se suče med nami vedno pripravljen na nov podvig, kako mladeniško gibčen je, kako sveža je vsaka njegova misel, kakšno mladostno navdušenost izžareva njegova domobranska idejna premočrtnost, bo zares težko verjel, da je že prehitel Abrahama in stopil v senco šestdesetih let. Pa je le res. Tudi naši najmlajši domobranci danes že polniijo vrste starost, ki z za-

doščenjem ponosa gledajo nazaj na svojo življenjsko pot preizkušenj, kakršne je mogla prestati samo žrtvovana generacija slovenskega naroda, da v njih luči kažejo pravo pot neslutnim rodovom slovenskih svobodnjakov. Eden izmed najbolj svetlih kažipotov te naše usodnosti pa je zatrdno naš lic. Ivan Korošec: — prvoborec na okopih slovenskega poštenja, hraber domobranski častnik-borec, rešenec iz komunističnega taborišča groze in smrti v Teharjih, soustanovitelj naše organizacije in še danes dolgoletni njen starešina v Argentini.

Rodil se je dne 17. junija 1924 na Bizoviku pri Ljubljani. Življenje še ni utegnilo odpreti vseh skrivnosti njegovi sprejemljivi naravi, ko je nad našo domovino stegnila krvavo roko boljševiška pošast in tudi njega nagnala na pota, kakršnih ne bi mogel predvideti niti v vročičnih morah.

Še napol fantič se je pod namigom užigajočega idealizma 17. maja 1942 pridružil sedemnajstorigi prve ilegale, ki je pod vodstvom stotnika Milana Kranjca odšla na teren branit resnično slovensko svobodo — proti vsem sovražnikom slovenskega občestva. Epopeja teh prvih borcev je bila podrobno popisana na straneh Vestnika in Tabora, da se bodo ob njej še dolgi rodovi naših zanamcev lahko učili idealizma in rodoljubja. Zato se ob teh spominskih vrsticah ne spuščamo na širše opisovanje tistih let mladega življenja našega jubilanta. Kot žive plamenice so nam danes ostali še trije preživeli tiste epopeje: Ivan Korošec, France Grum in Štefan Kodelič.

Od tistega usodnega 17. maja 1942 je naš Ivan potem ostal na terenu v neprestani borbi za svoj rod. Od slovitega Štajerskega bataljona vse tja

do Rupnikovega udarnega bataljona slovenskega domobranstva, v katerem se je kot častnik bil na življenje in smrt s komunistično zverjo, in z njim prišel preko udara pri boroveljskem mostu v Vetrinje, da je bil 30. maja 1945 zvižčno vrnjen od krvi pijanim titovskim partizanom in tako preko Pliberka in Celja prehodil križev pot slovenskega domobranstva do taborišča smrti pri Teharjih. (Na drugem mestu objavljamo pismo „Dragi, nepoznani prijatelji!“, ki nam ga je Ivan izročil prav za svojo 60 letnico, in v katerem opisuje svojo Golgoto od Vetrinja do Teharja — do rešitve. — Op. ured.) Ko je prav na praznik sv. apostolov Petra in Pavla — 29. junija 1945 — po strahotnem križevem potu zopet potrkal na okno rojstne hiše, ga domači niso spoznali... Končno je srečno prišel — koncem oktobra 1945 — v svobodni svet na Koroško.

Po težkih letih begunskega životarjenja se je izselil v Argentino, kjer se je poročil z gdč. Pavlo Lovšeto. Zaradi poznane slovenske marljivosti sta si v Berazateguiju blizu Buenos Airesa postavila dom, ki je resnično ponosen primer slovenske zmogljivosti, in v katerem z že legendarno gostoljubnostjo sprejemata številne prijatelje. Za popolno srečo jima je Vsemogočni podaril še ljubko hčerko Pavlinko in sina (domobranca!) Ivka. — Mislimo, da je bila prav ta intimna družinska sreča najmočnejši podstrek, da je naš slavljenc navzlic vsem težavam izseljeniškega življenja našel zadosti volje in vztrajnosti, da je kot eden izmed zelo redkih prve generacije protikomunističnih izseljencev v Argentini dosegel licenciat iz gospodarskih ved.

Pri vsem tem pa ne smemo pozabiti poudariti, da je naš Ivan tudi pisatelj; dober slovenski pisatelj. Njegov „Čas pod streljo“ je nakazal pot, kakršno bi morali hoditi vsi, ki bi se poslej še ukvarjali z literarno obdelavo največje dobe slovenske žitnosti.

Za nas je seveda naš Ivo vreden tam, kjer ga izkoriščamo. — Od ustanovitve naše organizacije, ki ji je s pokojnim Vukom Rupnikom polagal prve organizacijske temelje, je z njo neločljivo povezan. Prav na zadnjem občnem zboru je bil ponovno soglasno izvoljen za starešino Tabora DSPB v Argentini in tudi v Zvezi zavzema odgovorno vodstveno mesto, da o konzorciju naše revije, ki mu je posebej pri srcu, ne govorimo. Tudi v odboru Zavetišča škofa Rožmana, med katerega najbolj vnetimi spočetniki je bil izza prvih zamisli, je delaven tako, kot to naša ponosna ustanova zahteva. Če dodamo še, da je bil eden izmed vzpodbudnikov in dologoletni predsednik slovenskega doma v Berazategui-u, se zares moramo samo čuditi, kje jemlje moč in časa, posebej, ker je prav zadnja leta še posebej delaven med našo mladino. Taborjenja „Rasti“ ob bariloških jezerih in gorah so postala že prava ustanova, ki ji naš slavljenc posveča vso toplino preizkušane srca. Kdo drugi kot naš Ivo bi pač mogel biti bolj pozvan in kdo drugi bi bolje opravil tudi utrjevanje in ohranitev na teh mladinskih taborjenjih prižgane kresa idejnega bogastva naših domobranskih mučencev? —

Kaj vse bi lahko še pisali o našem slavljencu! Vse njegovo življenje je ne samo debela knjiga trpkih — pa zato ne manj dragocenih preizkušenj,

temveč bleščeč zgled človeka tiste slovenske izkrvavele generacije, ki je edina bila sposobna dati v domobranstvu utelešenega pristnega genija slovenstva. In naš Ivo je bil in je še nedvomno eden izmed najbolj izstopajočih domobrancev! To je njegov in naš ponos! —

Dragi sobojevnik-brat Ivo! Vse preveč skromna so naša gmotna sredstva, da bi Ti za jubilej lahko poklonili primerno darilo — v dokaz, kaj vse si nam in kaj vse Ti dolgujemo. Pa Ti v svoji skromnosti tudi ničesar ne pričakuješ. Kar pa Ti lahko damo v zvrhani meri, je zagotovilo naše zvestobe isti ideji, za katero si toliko prestal in za katero prav zato še danes neomajno stojiš na braniku resnične svobode slovenskega naroda.

Bog naj Te nam in Tvoji lepi družini ohrani še mnoga, mnoga leta!
In — hvala, hvala za vse!

Tvoji
TABORJANI

Leopold Zupančič – 70-letnik

Naš jubilent se je rodil 20. marca 1914 v vasi Jezero pri Trebnjem na Dolenjskem. Šolo je obiskoval v Trebnjem. Jugoslovansko vojsko je služil 1936. leta v Šabcu. Ko se je pričela vojna, je bil leta 1941. mobiliziran in poslan v Ptuj. Od tam so šli v Lepoglav pri Varaždinu, kjer je dočakal razpad Jugoslavije. Na Veliki petek 1941 se je vrnil domov.

1942. leta so ga Italijani poslali v internacijo v Padovo. Po devetih mesecih je prišel domov. Novembra 1943. leta je šel v No-

vo mesto, kjer je stopil k domobrancem. Ker je že preje nosil orožje, so ga takoj poslali v bunker.

Od tam je bil poslan na Selo pri št. Vidu, potem pa v šentviški udarni bataljon, kjer je bil pri poveljniku Meničaninu za strežnika. Ko se je ustanovila postojanka na Občinah, je tudi on šel tja. Ko je padel poveljnik Meničanin, je bil poslan nazaj v šentvid, kjer je bil dodeljen kurirjem.

Ob koncu vojne maja 1945 je dobil dovoljenje od poveljnika, da so šli 4 domobranci z motorji proti Avstriji. Ko so videli na Koroškem veliko partizanov, so se peljali še naprej in tako prišli v Nemčijo. Tam so jih nekaj časa Amerikanci vozili po raznih taboriščih, dokler niso oktobra meseca vse popisali. Rečeno jim je bilo, da jih pošljejo v drugo taborišče, v res-

nici so pa vse Jugoslovane, približno 800 po številu, naložili na vlak. Pri *vlakcu* so opazili tudi Titovske oficirje. Ves transport so poslali nazaj v Jugoslavijo. (Glej njegov dopis v Taboru leta 1968 šte. 3, „Z motorjem mimo smrti“.) Ko so se že vozili po Koroški, so ponoči 16. oktobra skočili vsi 4 domobranci iz drvečega vlaka in se tako rešili. 17. oktobra je prišel v taborišče Lienz-Peggez, kjer je zvedel žalostno novico, da so skoro vse domobran- ce, njegove soborce hinavski Angleži vrnil nazaj v Jugoslavijo.

12. junija 1946 se je poročil z gdč. Rezko Božnar doma iz Škofljice. Novembra 1946 se je taborišče preselilo v Spittal na Dravi. Tam je delal pri drvarjih. Rodili so se jima 4 otroci. Junija 1956. leta je tudi on odšel z družino v USA. Najprej k bratu v Minnesoto. Ker so bili tam veliki štrajki, ni bilo mogoče dobiti dela; zato je odšel v Cleveland, kjer je delal po raznih tovarnah. Najprej pri West Industries, Gabriel Com. Ohio Gear. Ker je kal bolezn nosil v pljučih že iz internacije, ko je v Padovi imel pljuč- nico, je bil zaradi dela nezmožen upokojen. Dom si je kupil v Euclidu. Tukaj se jima je rodil še en sin. Tako ima družino petih otrok, ki so že vsi poro- čeni.

Polde je že od vsega začetka član Tabora. Je že tudi več let v odboru. Pri Taborskih prireditvah vedno prevzame točilnico, da postreže tistim, ki so žejni.

Dragi Polde, k Tvoji 70-letnici rojstva se pridružujemo Tvoji pridni ženki Rezki, hčeram in sinovoma in Ti kličemo: še na mnoga leta.

Tvoji soborci — Taborjani.

D. Jeruc

Žito bo dozorelo

Odšel bi rad, spremenil svoja pota;
tu vse tišči me k tlom, telo, nevera;
pošast preži, iz mračnega me kota
pohlepna gleda, muči in prezira.

Jetnik sem sanj in žalosti, ki kljuje,
zaman se mučim z zlomljenimi krili,
da vse trpkó je in neznosno tuje,
saj kal bolezn nosim v vsaki žili.

A plamen planil bo nekoč na dan
in vse svetló bo, praznično in svéto,
zazibal se bom v čisti spev poljan,
ko žito zadišalo bo požeto.

T A B O R Z D S P B

Zgodovinski referat

Krajevnim odborom, poverjenikom in članstvu!

Z veseljem in zadoščenjem vam sporočamo, da je naš predsednik France Grum med obiskom v Argentini prejel seznam vseh domobrancev, ki so bili v Vetrinju maja 1945 in potem vrnjeni v domovino.

Seznam so mu izročili predstavniki organizacije Vestnik, ki so istočasno izjavili, da ga izročajo brezpogojno.

Zgodovinski referat zdaj pregleduje seznam in ga primerja z glavno kartoteko. Prve ugotovitve kažejo, da je najmanj 50% imen novih, se pravi okoli tri tisoč. Med njimi pa so tudi imena preživelih, ki jih bo seveda treba izločiti. V vsakem primeru je s tem zagotovljen ne le popoln seznam vrnjenih, temveč tudi nova izdaja Bele knjige v prihodnjem letu ob 40-letnici Vetrinja.

V prihodnjih tednih ali mesecih boste verjetno prejeli kopijo seznama, ali pa vsaj izpisek posameznih skupin s prošnjo, da jih pregledate in črtate vse, ki so Vetrinje preživeli. Potrebno bo, da pri tem hitro ukrepate, ker časa kljub vsemu ni preveč.

Najprimerneje bo, če skličete članski sestanek in na njem pregledate sezname.

Nova izdaja Bele knjige bo seveda zvezana s stroški; zato prosimo, da povečate kampanjo za Tiskovni sklad ali pa celo zbirate sredstva izključno za novo izdajo Bele knjige.

Z borčevskim pozdravom
Zgodovinski referat

Maj 1984.

Zgodilo se je že, da je sodišče izreklo krivo sodbo in usmrtilo nedolžnega. Po smrti nedolžnega pa je prišla resnica na dan.

Z lažjo so majnika meseca nalagali slovenske mučenike na kamione v Vetrinju. Slovenski narod je verjel tujčevi hinavščini.

S petjem je šla mladina na kamione, robci so vihrali, vriski so odmevali čez Vetrinjsko polje.

Ne v Italijo, v Pliberk in Podroščico so vozili to mladino, tam je čakala smrt nanje, od tam je vlačila svoje žrtve v Teharje, št. Vid in Kočevski Rog.

Angleška hinavščina in partizanska podlost sta si podali roke.

Čas sam, ki je največji zaveznik pravice, bo nekoč pokazal vse v pravi luči. Čas teče, tisti ki so ubijali, bi danes radi videli, da se to ni zgodilo.

Podpolkovnik Oliver Brook, komandant velskega polka, je januarja 3. t. l., ko je na televiziji B. B. C. v Londonu pokazala dokumentarni program

pod naslovom „Klagenfurt Affair“, izjavil sledeče: „Moj polk je predajal Slovence kar me je zelo razžalostilo in to celo stvar sem smatral za zelo odvratno.“

Sir Frederick Bolton, leta 1945 kapitan velskega polka, se je na programu tako izrazil: „Kako žalostna stvar, ko smo zaprli v vagone nesrečne ljudi in so se prikazali do sedaj skriti partizani, smo zaslišali obupne krike za pomoč. Moja edinica se je odločila, da kaj takega ne more nadaljevati.

Komentar, ki je prišel iz angleškega zunanjega ministrstva pa smatra vso to Celovško afero za „VELIKO NAPAKO“.

Torej poslati v smrt 12 tisoč slovenskih domobrancev, je danes Angležem samo „Velika napaka“.

Naš predsednik g. F. Grum je 2. Aprila t. l. poslal priloženo pismo “Metromedia Inc.”, v katerem jih naproša, da bi se zanimali ako bi bilo možno ta BBC program od 3. januarja o Celovški aferi pokazati na ameriški televiziji. Upajmo, da bo uspeh ugoden.

Mesec maj je za nas preživele priče Vetrinjske tragedije zelo važen in pomemben. Nikdar ne smemo pozabiti, kako je naš Slovenski Narod zajokal v letu 1945 ko so komunistični morilci z angleško pomočjo, pomorili, poklali in napolnili kraške jame in druga številna morišča z našimi ponosnimi junaki.

Clevelandsko društvo Tabor, vabi vse Slovence brez razlike, bodisi one, ki so bili priče Vetrinja ali ako so slišali o Vetrinju, da se jim pridružijo 16. in 17. junija na Pristavi v Geneyi Ohio, da se skupno poklonimo spominu onih, ki so darovali svoja življenja za lepšo bodočnost slovenskega naroda.

Za glavni odbor
TABOR-a ZDSPB
Ivan Palčič

METROMEDIA Inc.
1 Harmon Plaza
Seacaucus N. J. 07064

April 2, 1984

Gentlemen,

On January 3, 1984, the BBC in London presented a documentary under the title “The Klagenfurt Affair”.

It deals with the forcible return of Yugoslav nationalists and anti-communist units, who sought refuge in British zone in Austria, back to Yugoslavia. With very few exceptions they were slaughtered by Tito's partisans in forests and caves of Slovenia, the northwest part of Yugoslavia.

We are of course very much interested in this presentation as our organization consists of those who in one manner or another escaped the fate of our murdered comrades. Nevertheless we feel that this program is newsworthy as well for the American public and for those of Yugoslav origin in particular. It actually represents the last secret of World War II

and it bears significantly on the post war development in turbulence in Yugoslavia.

We urge you strongly to make an inquiry at the BBC and to consider this program for the presentation to our viewers in North America.

Respectfully

Franc Grum

President of Tabor

42 Shorecliff Dr.

Rochester, N. Y. 14612

✦ Miloš Stare

Zdomsko Slovenijo je zadela zopet huda izguba. Po desetdnevni boleznii je v 79. letu starosti umrl 5. aprila 1984 v Buenos Airesu g. Miloš Stare, predsednik N. O. za Slovenijo.

Pokojni je bil zaslužni, delavni in požrtvovalni javni delavec v slovenski protikomunistični emigraciji. Vse svoje življenje je posvetil delu za slovenski narod. Že v študentovskih letih je v raznih dijaških in akademskih društvih pokazal izredne organizacijske, govorniške in igralske sposobnosti. Kasneje, že diplomiran jurist je sodeloval pri Prosvetni zvezi in v vodstvu prve slovenske radijske postaje. Z vstopom v odvetniško pisarno dr. Mihe Kreka pa se je pričelo tudi njegovo politično udejstvovanje. Na listi S. L. S. (takrat J. R. Z.) je bil izvoljen za poslanca. Že v vojnem času in pod okupacijo pa je bil član Narodnega sveta, zatem Slovenske Zaveze in kasneje formiranega Narodnega odbora. Ves čas okupacije je izdajal ilegalno „Svobodno Slovenijo“, pa tudi sam se je moral skrivati v podzemlju. Tik pred koncem se je moral umakniti pred Gestapom v Trst, od tam pa kot protikomunistični begunec v Rim, kjer je deloval kot tajnik v Socialnem odboru (predsednik Miha Krek). Po vselitvi v Argentino je zopet prijel za delo v korist beguncev — novonaseljencev. Nemogoče je naštetii vsa opravljena dela, žrtve, trud. Navedemo najvidnejše storitve: Društvo Slovencev, Slovenska Pristava, tednik Svobodna Slovenija, zborniki, ki so neprecenljiv zaklad slov. emigracije. Podpiral je razne panoge prosvetnega dela — pevski zbori, igralske družine, mladinske organizacije. Dr. Hanželič je na pokojnikovo pobudo in z gmotno pomočjo ustanovil počitniški dom v Doloresu — Córdoba.

Bil je dober in priljubljen govornik na raznih proslavah in prireditvah in na srednješolskem tečaju je podučeval mnogo let. Po smrti dr. Mihe Kreka 1969 je postal načelnik S. L. S. in predsednik N. O. za Slovenijo.

Od zaslužnega pokojnika se je vsa slov. skupnost dostojno poslovila. Pokopan je bil 7. aprila 1984 na pokopališču Chacarita — Buenos Aires.

Naj mu bo lahka argentinska zemlja!

Sorodstvu naše sožalje!

DA NE BO PREPOZNO ZA OBSTOJ SLOV. NARODNE SVOBODNE DRŽAVNE NUJNOSTI

(Nadaljevanje)

**NARODNO SVOBODO NAM JAMČIJO LE OSEBE,
PREZETE Z IDEJO NARODNE SVOBODE.**

Razgovor o Kardeljevem samoupravištvu je poučljiv; še daleč ni vzrok kake revolucije, temveč le socialni pojav, s katerim KPJ v tem nesmiselnem sistemu izenačuje delovne ljudi. Revolucija še zdaleč ne pomeni oborožene vstaje; vsi ti novi politični pojavi le dajejo na drugi strani možnost enotnega političnega nastopa vseh pozitivnih narodnih sil. Revolucija zahteva dve fronti. To so nam vsilili komunisti za doseg oblasti. Slovenski narod hoče danes revolucijo ene fronte, fronte enotnega narodnega nastopa proti boljševizmu!

Kdor se še danes upira slov. državni miselnosti, ta dela proti narodnim koristim in narodu, ki bi bil počasi zbrisan z zemeljske karte. Slovenci smo narod, ne plemo! Če želimo, da se slovenski narod ohrani, se moramo krčevito oprijeti slovenske državne misli; ta mora polniti naša srca, naš razum! Slovenska državna ideja mora biti naše vsakdanje povelje! To idejo moramo uveljavljati v domovini, v zamejstvu in v zdomstvu! Le-tá ideja je možna združiti in okrepiti naše slovensko narodno edinstvo!

DR. MAČEK: „ZDAJ JE PREPOZNO.“

Te misli navajam k članku dr. T. Debeljaka, ki opisuje Škrbčev obisk v Zagrebu 5. maja 1945. Dekan je en dan prej po naročilu SNO pohitel k dr. Paveliču, da bi pustil prosto pot 12 tisočem črnogorskih in bosanskih četnikov preko Hrvatske na Kras. M. Škrbec je obiskal tudi dr. Mačka in dr. Pernerja. Maček je dekanu Škrbcu odgovoril: „Zdaj je vse prepozno in zamujeno. Doma se ne da nič več napraviti; jaz odhajam v inozemstvo, da bom tam skušal kaj pomagati svojemu narodu. Splošen beg se je pričel in ni mogoče ničesar več napraviti.“

M. Škrbec je od teh 12 tisoč četnikov srečal blizu Brežic le 500, ki so se pomikali čez Slovenijo na štajersko. Zanimiva je Škrbčeva izjava dr. T. Debeljaku, da je dekan našel pri dr. Paveliču več volje za odpor kakor pri dr. Mačku.

Maček in nadškof Stepinac sta že prej poslala v Italijo domobranskega polkovnika Babića, da je iskal zveze z Angleži. Ta nam je o tem predaval na sestankih SDG že pred 20 leti in nam pripovedoval o neuspehih. Vozili so ga okoli Caserte, kjer so bili že leto dni Titovci, niso pa mu dovolili govoriti z višjim poveljstvom. — Bilo je prepozno!

ZVEZA S POVELJNIKOM L. RUPNIKOM.

V tistih usodnih dneh, ko je bilo že vse prepozno, sta general Prezelj in prof. M. Bitenc v sporazumu s prijatelji 3. maja na Taboru poslala k prezidentu generalu L. Rupniku skupino častnikov, ki naj bi zahtevali njegov odstop. Bil sem z dr. Stankom Kociprom, priča tega srečanja. Razsodne generalove besede so bile tako prepričevalne, da so častniki odstopili od zahteve in strgali podpisano polo.

Tiste dni so prezidenta Rupnika obiskovali mnogi višji četniški častniki; med temi tudi general Parac. Kadar sem le mogel (tedaj sem pripravljal izredno številko revije „Slov. domobranstvo“), sem pohitel na Pokrajinsko upravo, in znan mi je bil generalov načrt: Umik domobranstva preko Notranjske v gorenjski — žirovski kot. Drugega maja sem po Rupnikovi zvezi še govoril s Celjanom Skobernetom, nemškim poročnikom, v št. Petru, kjer je bil ta zvezni častnik pri četnikih. Partizani so prodirali proti Primorski in četniki, zborashi in slovenska skupina stotnika Evgena Rupnika so imeli na umiku preko Gorice (Soče) proti Vidmu hude boje. Med domobranskimi krogi v Ljubljani so krožile vesti, da so se četniki že srečali z Angleži — in da je vse v redu. Poročila niso odgovarjala stvarnosti in resnici, temeljila so le na željah. Okoli 15 tisoč protikomunističnih borcev se je s svojimi častniki rešilo popolnega uničenja in prišli so za žico v italijanska taborišča.

N. O. nam je že 4. maja dal izkaznice, ki naj bi nam služile pri srečanju z Angleži. Rupnik je 5. maja predal na Pokrajinski upravi oblast NO in tudi uradne avtomobile. Bil sem prisoten tudi jaz. Potem smo se v naglici pripravili na pot; s seboj smo vzeli najpotrebnejše malenkosti v upanju, da se bomo po 3 tednih vrnili. 5. maja smo se urednikj Slov. doma in Družinskega tednika priključili Rupnikovi družini na pot v Millstatt na Koroškem.

Dr. Stanko Kociper se je vedno sestajal z nami in bil zelo aktiven. Takoj je dobil zveze z najvišjim angleškim predstavnikom in mu tolmačil problem slovenskega domobranstva. Po njegovem posredovanju Angleži niso sovražno nastopili proti domobranski skupini v Spittalu in ta se je umaknila v Italijo in se rešila predaje.

V Spittalu ob Dravi sem bil priča strašnemu angleškemu zločinstvu, ko so angleški tanki spremljali stotere kamione z Vlasovskimi častniki. Angleži so nas časnikarje v župnijski dvorani nadzorovali in le s težavo sem s čolnom dospel do družine generala Rupnika na drugi jezerski planoti. General me je z ženo Ančko povabil na sprehod; odtod moja zadnja slika z njegovo družino (Glej Tabor 1980, št. 9-10). Prezident je bil zaradi domobranskega položaja potr in žalosten in ni hotel nič vedeti o našem načrtu o pobegu iz Millstatta. Generala je skrbelo domobranstvo. Napisal je pismo Vuletu in Zinki. Naslednji dan sem spremljal dr. L. Hacina (vozil nas je danes že pokojni Viktor Trček) na pot proti Celovcu. Približali smo se že Krivi vasi in srečali partizane. Obrnili smo se nazaj in vso pot srečavali angleška vozila, ki so drvela proti Celovcu. Blizu Beljaka nas je ustavila

FSS in že smo bili z avtomobilom z znakom Slov. policije za žico. Rešili smo se z izkaznicami SNO v angleščini. Bili smo v civilu in podčastnik nas je pustil, ko sem mu žlobudral slabo angleščino.

Naslednji dan sva se z J. Bregantom znova podala na pot. V Spittalu sva srečala avtomobil z nekaterimi člani NO, ki je bil namenjen v Beljak in Vetrinje. P. Odilo, dober človek, je bil ogorčen, ko sva mu pripovedovala o izročanju Vlasovcev in tankih. Malo pred Beljakom so naju pustili na cesti in naju okregali, da povzročava malodušje. Z Ivom sva kljub temu z angleškim avtomobilom prispela hitro do Celovca in potem peš na Vetrinjsko polje. Takoj sem izročil generalovo pismo Vuletu in prespala sva v njegovem tovarnjaku. Prof. M. Bitenc je mobiliziral legionarje, zapovedal vojaško urjenje in pripravil vojaška pravila.

Tisto noč mi je Vule pripovedoval o osebah — tudi o Ljotiču — ki so se vrstile in rešile s prvega transporta, ki so ga Angleži predali partizanom. Vso noč nismo zatisnili oči. Na poveljstvu so to zanikali. Dopoldne sem obiskal svoje svake Lojzeta Debeveca in Franceta ter govoril pred 47. četo, ponos Rupnikovega bataljona. V njej s obili tudi mladi častniki (n. pr. Žužek). Četi sem pripovedoval o izročanju Vlasovcev in nevarnosti za nas.

Isti dan sva z Ivom naletela v bližnji gostilni na zdravnika dr. Janeža in dr. Rupertovo. Dr. Janež nam je ves preplašen in zbit, pripovedoval o rešitvi s transporta (29. 5.).

Po taborišču je zavladal med civilisti in domobranci preplah in strah. V tem položaju je nastopil dr. Meršol. Kostanjeviški poveljnik Miha Benedičič mi je še pred kratkim zatrjeval, da smo se civilisti rešili za ceno 12 tisoč predanih in pobitih. Prof. M. Bitenc je bil samozavesten častnik, žal le, da je, kot mi vsi, verjel v zaveznike in njihova „častna“ jamstva.

ANGLIA DOCET!

Zadnji transporti so odšli. — Ivo in jaz sva na dan sv. Rešnjega Telesa pešačila nazaj v Millstatt. Ubrala sva drugo pot — mimo madžarskega taborišča — mimo rudnika. Prijatelji so naju ponoči skeptično poslušali o vsem; eden je celo trdil, da ne daje mnogo vere Janeževemu pričanju. Še vedno je dvomil o angleški predaji. V. Oblak, telegrafist in stari mornar, ni o vsem nič podvomil. „Anglia docet,“ je rekel.

Vse je bilo prepozno. Že naslednji dan nas je angleški poročnik v zaprtem tovarnjaku po Klakočermem posredovanju odpeljal v Steinfeld in Lengholz. Dr. S. Zupan, prof. F. Zupan in jaz z ženko smo ostali v Lengholzu; Ivo, M. Javornik, L. Klakočer in Franci šerko pa v Steinfeldu, kjer sta L. Klakočer in M. Javornik služila pri Angležih kot tolmača. Angleži in Korošci so bili do nas galantni; ne tako prvi z Avstrije.

V Lengholzu sem bil priča, kako so Angleži odpeljali dva madžarska generala in ju izročili Sovjetom. Tisto jutro sem kidal gnoj, ko sta se prišla posloviti z družinami. Živelj smo v isti hiši. Generala sta mi krepko stisnila roko v slovo. V očeh žena sem videl solze.

BILO JE PREPOZNO.

Dr. V. Vrančič opisuje (1953) v knjigi „Z belo zastavo preko Alp“ in o poslanstvu državne vlade za predajo hrvaških oboroženih enot — svoje prizadevanje s stotnikom Vrkljanom pri Angležih, katerim so se želeli predstaviti kot parlamentarci hrvaške vlade. Angleži so ju poslušali; niso jim dali dovoljenja za obisk poveljstva v Caserti, kjer so bili že leto dni Titovci in večkrat tudi Tito osebno. Njegova srečanja z Zboraši (Ljotičem) niso bila prijazna; niti z generalom Parcem, ki so ga četniki imenovali za hrvaškega kraljevega poveljnika. Dr. Vrančič se je znašel v taborišču blizu Cesene, pozneje v Forliju — za žico. Tu je bilo po njegovih virih okrog 15 tisoč ujetnikov, med njimi pop M. Djujić in D. Jevdjević.

Dr. V. Vrančič se je kmalu znašel v trdnjavi „Rocca Caterina Sforza“. Vrkljan je zavrčal tak postopek „s predstavniki vlade in hrvaškega naroda“, službujoči podčastnik pa se mu je režal in mu zabrusil v obraz: „Pritožite se svoji vladi, če jo srečate!“ Angleži so med tem nekatere hrvaške ministre že izročili Titu.

Dr. V. Vrančič zaključuje: „Tam preko morja, v dolinah in s krvjo oskrunjene slovenske zemlje spijo hladne sanje pobiti hrvaški vojaki. Bilo jih je več deset tisoč. Sprejel jih je zmagoviti general VIII. britanske vojske in jih razorožene s prevaro predal jugoslovanskim komunistom, da so jih poklali v imenu jaltskih dogovorov — v znamenju srpa in kladiva.“ — Med njimi so bili domobranci in ustaši.

BESEDE OBSODBE.

Andrej Prebil je v knjigi „Verige lažne svobode“ na 60. strani opisal srečanje z „vase zaprtim Angležem“, ko ga je po kalvarijski rešitvi iz Južne Srbije zasliševal v Avstriji. Po popolnem nerazumevanju mu je katoliški duhovnik zabičal: „Zdaj razumem, kdo so bili tisti odgovorni Angleži, ki so s prevaro poslali 12 tisoč slovenskih fantov in mladih mož v Titovo klavnico. Povem vam, da me boste spravili čez mejo le zvezanega ali mrtvega.“

Komunistična propaganda je angleške vojaške in politične kroge prevzela tako, da so kot slepci hladno ravnali z razoroženimi junaki. Politično vodstvo je poslalo v Rim „črne bukve“ in kljub težavam zaradi fronte pošiljalo v Italijo poročila, ki so pojasnjevala politični in vojaški položaj v domovini.

LJUBEZEN IN SOVRAŠTVO.

V letih 1946 in 1947 sem večkrat pešačil čez Tirolsko in Koroško v Italijo, prenašal pošto do Trsta za taborišča in nekajkrat prijatelje, ki so se morali umakniti pred Angleži iz Avstrije. Po komunistični ugrabitvi poročnika Kovača sem zadnjič govoril s prof. Mirkom Bitencem. Ni mi zaupal, da se bo vrnil v domovino. Razočaran nad Zavezniki se je odločil za tvegani nastop in žalostno končal pred rdečimi krogli. Zaradi njega so komunisti zaprli in ubili na desetine ljudi, še več jih vrgli v ječe. Pod streli je padel tudi častnik Berlot in njegovi prijatelji.

V Trstu sem obiskal A. Kobija st. Nekega večera sva se spoprijela v stanovanju iste hiše z angleškima mladima častnikoma. Pili smo whisky, glave so nam zagorele — in nazadnje smo se stepli. Častnika sta žalila Kobija, žalila kralja Petra in se posmehovala naši, Titu izročeni vojski. Kobi ni varčeval z besedami in je žalil tudi angleškega kralja in Attleya, Churchillovega naslednika. Njegov zunanji minister je Tita oboževal, saj je dalj časa kot diplomat služboval v Moskvi.

Brž sem izginil iz Trsta v Videm in na Koroško. — — —

Vse to navajam iz zapiskov, ki so počasi že zbledeli; z njimi ugaša tudi naš spomin. Vrstice naj služijo mlademu rodu, da v bodoče ne bo zaupal vsakomur. Bodimo čuječi, da nas čas ne prehiti — da ne bo prepozno! Strnimo svoje vrste in v popolnem soglasju vpijmo v svet o zahtevi slovenskega naroda po svobodi — v Svobodni slovenski državi.

Le taka politična ureditev bo pomirila to strateško važno ozemlje in narode v tem južnem in srednjeevropskem predelu in zagotovila mir in gospodarsko ravnotežje. Svetovni politični položaj, ki se je po sovjetski odklonitvi za zmanjšanje oboroževanja zelo zaostril, zahteva od demokratičnih in pozitivnih politikov v domovini in v zdomstvu, da so prepričevalni glasniki volje naših narodov, ki se ne smejo več ogrevati in se zanašati le na tuje velesile, temveč iskati ravnotežja, ki zagotavlja našim svobodnim državam svobodo.

Boljševizem je v Rusiji in v satelitskih državah v dekadenci; to je na tehnični svetovnega razvoja nedvomno važno politično in vojaško dejstvo. Slovenska politika mora temeljiti na dobrem sosedstvu z vsemi narodi, ker le tako nas bodo podprli v naših upravičenih stremeljenjih in zahtevah. Evropa ne bo dolgo ječala pod knuto svetovnih sil; bo znova vstala in za vedno zbrisala zidove, ki so jih po drugi svetovni vojni postavili zmagoviti Zavezniki. Uničenje hitlerizma je Evropi prineslo nič manj kruto suženjstvo — komunizem! Evropa se bo osvobodila in z njo tudi južnoslovanski narodi!

Slovenski narod in politiki naj v tem hitrem političnem razvoju tudi ne pozabijo na že enkratni sporazum o razdelitvi Jugoslavije na „fifty-fifty“. Ta strateško - ideološko zamišljena razdelitev lahko še vedno pride v poštev. Vojaško mišljenje rdečih belgrajskih generalov, da bi znova branili z gverilo centralistično državo, je danes ničevo; saj vemo, da je prav v teh predelih proti temu največje nezadovoljstvo. Ti generali, ki menijo, da bodo lahko s pokrajinskimi — republiškimi oboroženimi enotami vodili gverilo, bodo ostali generali brez vojske.

Pred nasilnim uničenjem in razsulom Jugoslavije, proti kateri bi ameriški misli iz Sicilije in Nemčije ter sovjetski z vzhoda bruhali ogenj in smrt, bodo naši narodi nedvomno pristali na to alternativo, ki bi jim zagotovila obstoj in svobodo!

DOMOVINA IN ZDOMSTVO MORATA BITI ČUJEČI IN PRIPRAVLJENI, DA NE BO ZOPET PREPOZNO.

Dragi Savo!

17. 4. 1984.

V „Taboru“ sem bral, da so Grumu izročili seznam domobrancev, ki so se zbrali v Vetrinju. Rad bi Te opozoril na tri domobrance, ki so bili sredi maja 1945 iz Wolfsberga vrnjeni v Dravograd. Bili so v Irenini grupi, t. j. novomeški domobranski ranjenci, ki so iz Novega mesta preko Krškega prišli na Koroško. Mislim, da so njih imena zapisana v knjigi „Vetrinjska tragedija“.

Bilo je namreč tako: v Wolfsbergu smo se nekateri ranjenci, ki smo bili v stanju hoditi, odločili, da gremo peš v Celovec; predvsem zato, ker so govorili, da bo moral vlak peljati naprej v po Sovjetih zasedeni Avstriji. Po kratki hoji so nas Angleži poslali v neko zbiralno taborišče (verjetno zloglasno koncentracijsko taborišče), ker so tam bile barake zelo ograjene z bodečo žico. Kmalu so začeli zbirati Jugoslovane in nas naložili na kamijone. Bilo je več Slovencev iz nemške vojske in nas deset domobrancev. Po italijansko smo vprašali šoferja Angleža, kam bo peljal, in je rekel, da v Dravograd. Domobranci smo skočili s kamijona in se pomešali med nemško vojsko. Na kamionu so ostali: Barbo, Kos in Lužar ali Luzar; imen se ne spominjam, so prav gotovo v Vetrinjski tragediji in jih boš tam našel. Menj je knjiga zgorela, ko sem še delal. Torej ti trije niso prišli v Vetrinje in so bili vrnjeni sredi maja.

S. S.

P.S.: Omenjeni trije vrnjeni domobranci se res nahajajo v knjigi „Vetrinjska tragedija“; torej niso bili v Vetrinju in ne v omenjenih seznamih. Njih točni podatki so: Barbo Alojz, Kos Anton in Lužar Janez.

NAŠI MRTVI

Slavimir Batagelj – umrl

Nepričakovano nas je zapustil v petek 27. aprila 1984 bivši domobranec Slavimir Batagelj, ki je bil naslednji dan pokopan ob velikem spremstvu na pokopališče v Meronu — Buenos Aires.

Pokojni Batagelj je hitro spoznal krinko Osvobodilne fronte in je po šestih mesecih internacije v Gonarsu takoj vstopil v domobranske vrste k „politični policiji“ in je bil kot tak dalj časa v Novem mestu.

Po končani vojni je šel preko Vetrinja v begunska taborišča v Italiji; in je od tam emigriral v Argentino. Tu se je poročil z gđc. Marjano Kovač in so imeli v družini sina Gregorja in hčerko Marušo.

Že v Italiji je bil sodelavec in časnikar pri Zed. Slov. Po prihodu v Argentino je bil sprejet v uredniški odbor Svobodne Slovenije, a ob boleznih predsednika N. O. Miloša Stareta je prevzel urejevanje Sv. Slov. in po smrti Stareta je prevzel glavno uredništvo Sv. Slov.

Z veseljem je opravljal delo pri urejevanju Sv. Slov., bil tihe in ponižne narave.

Dragega „Batota“ kot smo ga imenovali bomo ohranili v dobrem spominu. Dopolnil je 64 let.

Soprogi Marjani, sinu Gregorju in hčerki Maruši in vsemu ostalemu sorodstvu, naše globoko sožalje.

❖ Viktor Blatnik

Zopet žalostna novica — 20. februarja 1984. je umrl naš soborec Viktor Blatnik.

22. februarja smo se od njega poslovili z molitvijo rožnega venca v pogrebnem zavodu. Tik ob glavi je stal prapor našega društva. Venec s slovensko trobojnico mu je bilo poslednje darilo soborcev. Naslednji dan smo ga pospremili k večnemu počitku na pokopališče vernih duš. Dopolnil je 74 let. Rojen je bil v Višnjah — fara Ambrus na Dolenjskem. Kot šofer je vozil domobranski rdeči križ. Begunska leta je preživel v Spittalu na

Koroškem, leta 1949 pa je prišel v Cleveland, kjer je sedaj tudi umrl. — Tukaj zapušča ženo Rozalijo, sinove Viktorja, Franka in Dennisa ter hčerko Mary ter eno sestro. Doma v Jugoslaviji pa žalujejo za njim še trije bratje in dve sestri.

Naj mu bo lahka ameriška zemlja!

Vsem preostalim izrekamo iskreno sožalje!

V Taboru štev. 3-4 — 84 smo se spomnili pok. Dr. Branka Pfeiferja, ki je umrl v Clevelandu.

Naknadno smo prejeli njegovo sliko, ki jo danes prinašamo.

Pripomniti hočemo še to: „Pfeiferjev oče je bil bivši žandarmerijski major in je v istem činu služil v domobranski vojski kot intendant v oficirski odnosno podoficirski šoli v Mostah.

Z A P I S N I K

o četrti seji predsedstva Karalnega odbora za Slovenijo, ki se je vršila dne 6. aprila 1945. na položaju.

Začetek ob 19.40 uri.

Navzoči: gg. predsednik, podpredsednik in oba tajnika.

Zapisnikar je tajnik g: Draž.

Dnevni red:

- 1.- sprejem častnikov v slovensko narodno vojsko,
- 2.- imenovanja častnikov v slovensko narodno vojsko,
- 3.- povišanja častnikov in podčastnikov,
- 4.- postavitve poveljnikov in štabov,
- 5.- raznoterosti.

K. 1.-

Soglasno se sprejemajo v slovensko narodno vojsko in dodela:

a) LJUBLJANSKI DIVIZIJI:

1.) v šinu podporočnika:

Ažbe Milan, Avguštin Jože, Ahlin Alojz, Avser Ivan, Babič Ivan, Bole Leon, Bernjak Jože, Bajc Jakob, Bolko Martin, Bastič Alojzij, Baumgartner Metija, Brulc Alojzij, Babiš Stanko, Budja Stanislav, Cerar Ivan, Cerar Franc, Cerovšek Jože, Čeleznik Franc, Čekuta Vilko, Černetič Silvester, Debevc Franc, Drolc Leopold, Debevc Alojzij, Doganec Jože, Erpiš Jože, Einspiller Josip, Erzenčnik Ivo, Frakelj Franc, Fric Franc, Fik Milan, Felicijan dr. Jože, Gorjup Ferdinand, Gros Henrik, Gris Franc, Grudolnik Franc, Guštin Franc, Gorenc Jože, Gorše Anton, Golobič Jože, Gomiršek Franc, Gostič Ciril, Gregorič Alojzij, Gilc Slavko, Habič Vincenc, Hafner Stanko, Hren Ludvik, Habjan Franc, Homovčec Franc, Hrovat Miroslav, Ivanc Ivan, Ilješ Franc, Jenko Jožef, Jakob Jože, Jeruc Dimitrij, Jenko Jože, Karlič Alojz, Kovačič Meka, Kukman Jože, Kranjc Teodor, Kovič Jože, Koševar Franc, Kužnik Franc, Kralj Ivan, Kobal Jakob, Komljanec Jože, Kranjc Martin, Lavčič Vladimir, Kristof Franc, Korošec Ivan, Kristan Bojan, Kranjc Jože, Kovač Anton, Kalan Peter, Kobal Anton, Kovačič Jože, Kralj Ivan, Klemen Anton, Lipoglavšek Franc, Lipovšek Silvo, Lužar Stanko, Levičnik Stanko, Logar Franc, Lovše Janes, Luder Julij, Mihelčič Vladimir, Mastnak Jože, Mršol Miroslav, Bertinjak Leopold, Kofina Lado, Mihovc Ivan, Mešič Franc, Kodic Anton, Mavec Jože, Mušič Rudolf, Mejac Franc, Nanut Franc, Novak Franc,

Novak Janez, Orehek Franc, Ovnik Jože, Oražem Franc, Praznik Ivan, Pliberšek Franc, Pregelj Božidar, Prelog Franc, Piriš Vladimir, Pograjc ing. Vlado, Pikelj Janez, Pezdirc dr. Alojzij, Pavlič Emil, Pižmoht Kvirin, Pregelj Franc, Pipp Viktor, Pašk Stanko, Piriš Miran, Premru Karel, Pezdirc Karel, Petrič Janko, Panič Jože, Pogačar Peter, Platnar Anton, Pirnovar Boleslav, Petrič Anton, Pipp Dušan, Rak Vincenc, Reven Slavko, Rozman Dušan, Ravnikar Janko, Seibitz Miroslav, Selan Leopold, Strupek Anton, Sladič Jože, Stariha Božo, Šarič Franc, Ščančar Martin, Škrjanc Franc, Škerlj Stanko, Šivic Nikolaj, Šušteršič Anton, Štrukelj Zdravko, Tomažič Stanko, Trdan Alojzij, Tomec Vekoslav, Truden Anton, Urbas Marjan, Uršič dr. Andrej, Urh Riko, Videnič Alojzij, Vetrovec Jože, Vovk Franc, Vovk Janez, Volavšek Drago, Vovk Alojzij, Vidmar Rudolf, Vižintin Stanislav, Zakrajšek Jože, Zanoškar Ferdinand, Zere dr. Franc, Zabukovec Roman, Zajec Anton, Zorko Martin, Zupanc dr. Franc, Žbogar Oskar, Žužek Ivan, Žužek Nikolaj, Žebot dr. Franc.

2.) v činu poročnika:

Bergant Peter, Barle Božidar, Bitenc Stanko, Berlot Viktor, Benko Janez, Buda Stanislav, Boh Ivan, Benedičič Miha, Berlot Božidar, Bajc Teodor, Bizjak Jože, Cvetkovič Jože, Črnagoj Mladen, Frankič Oskar, Freljih Franc (kurat), Fink Božidar, Gašperin Ivan, Golob Stanko, Goršič Adolf, Grum Franc, Jan dr. Branko, Jesenšek Milan, Juvan Anton, Jančar Jože, Jenko Janez (kurat), Kukovec Vladimir, Kambič dr. Jože, Kastelic Jože, Kovač Avguštin, Kraljič Stefan (kurat), Kunstelj Franc (kurat), Kupljenik Franc (kurat), Kavčič Jože, Kompare Franc, Kralj ing. Janez, Kraigher Metod, Knuplež Silvo, Leskovar Marjan, Lenšček Dušan, Lavrič Jože, Mrak Franc, Matičič Anton, Mikuž Franc, Mavec Jakob (kurat), Martinc Alojzij, Nadrah Jože, Oblak Frančišek, Posavec Srečko, Pregelj Bogomir, Pirc Jože, Pahole Stanislav, Puhan Karel, Praper Srečko, Pezdir Franc (kurat), Polda Anton (kurat), Pavlič Josip, Pavlič Franc, Remšak Ivan (kurat), Rataj Franc, Šmerdu Marjan, Sekolec Franjo, Slabe Karel, Smolinsky Miroslav, Stanjko Milko, Skvarča Ivan, Škrbe Rafael, Šušteršič Ivan, Šeškar Fran (kurat), Šink Matija (kurat), Šolar Jože (kurat), Urbančič Stanislav, Vesel Janez, Vrhnjak ing. Vinko, Weble Demetrij, Zupanc Alojzij, Zrimšek Viktor, Zrimšek Anton, Žukovec Franc, Železnik Ignacij, Žagar Josip, Oblak Frančišek.

3.) v činu kapetana II. razreda:

Gljha Viktor, Grandovec Janez, Hočevar Gabrijel, Kunstelj Maksimiljan, Lenček dr. Ignacij (kurat), Leskovšek Branko, Rihar Ivan, Srakar Ivan, Šalberger Bogomir, Šabič Miloš, Šušteršič Radko, Tomič Leopold, Kolman Ludvik.

4.) v činu kapetana I. razreda:

Cof Emil, Delak Edo, Drčar Ivan, Drinovec Ivan, Ilovar Berto, Kosovine Maks, Košik Franc, Lah Ladislav, Maglič Alojzij, Pirc Josip, Pavlovčič Franc, Ronko Janez, Resman Ivan, Stamenkovič Mirosljub, škof ing. Rudolf, Sturm Pavle.

5.) v činu majorja:

Bajec Vekoslav, Lehman Friderik, Križ Ladislav, Rozman ing. Peter, Rupnik Vuk.

6.) v činu podpolkovnika:

Krenner Franc, Peterlin Ernest, Vizjak Milko.

7.) v činu sanitetnega podporočnika:

Bajželj dr. Dušan, Juvan dr. Vladimir, Janež dr. Jože, Kokalj dr. Julij, Končan dr. Oskar, Kosin dr. Milodar, Podobnik dr. Jože, Žakelj dr. Vladimir.

8.) v činu sanitetnega poročnika:

Grebenc dr. Lojze, Igljč dr. Maks, Potočnik dr. Alojzij, Varšek dr. Milan, Zorc dr. Franc, Lavrič dr. Ivan.

9.) v članu sanitetnega kapetana I. razreda:

Grapar dr. Stane.

10.) v činu veterinarskega kapetana II. razreda:

Gažar Ferdinand, Šimenc Miroslav.

11.) v činu sodnega podporočnika:

Žunec Ernest, Rat Jože.

12.) v činu sodnega poročnika:

Erman dr. Marjan, Fink Božidar, Fišinger Alfred, Rezelj Jože, šešek Franc.

13.) v činu sodnega kapetana I. razreda:

Capuder Alfonz.

14.) v činu nižjega vojaškega uradnika IV. razreda:

Blatnik dr. Franc, Kiauta Viktor, Klavž Leopold, Klemenc Anton, Labernik Stanko, Planinc Franc, Stančič Viktor, Starc Adolf, Šah Maks, Veič Fredko, Vovko Vladimir.

15.) v činu nižjega vojaškega uradnika III. razreda:

Bradeško Anton, Čemažar Avgust, Funtek Ivan, Furlan Miroslav, Govekar Mihael, Hočevar Jože, Kosič Franc, Mordelj Franc Oblak Alojzij, Nečak Svetožar, Plapper Pavel, Rakušček Ivan, Stajer Franc, Tavželj Ivan.

16.) v činu nižjega vojaškega uradnika II. razreda:

Czerny dr. Igo, Sajovic Joško.

17.) v činu nižjega vojaškega uradnika I. razreda:

Drinovec Boris, Pirc Rihard, Šlegel Dušan, Trošt Ludvik.

b) GORSKI DIVIZIJI:

1.) v činu podnarednika:

Bavec Stane, Jenko Ivan, Kralj —, Kregar Rafko, — („Tacman“), —

2.) v činu podnarednika - dijaka:

Bitenc M. Jože Oblak Anton.

3.) v činu narednika:

Juvan Franc, Šuštar Jože, Brodar Ivan, Volčič —, Dolenc —, Habjan —, Habjan —, Jakopin —, Jenko —, Osenar —, Dolenc —, Štebe —, Kavčič Peter, Košir Miha, Rode —, Rihtar —, Cerar —, Gregorin —, Verbolj Miha, Savec Martin, Povirk Jože, Janhar Viktor, Oselj Franc, Jenko Ivan, Zupan Janez, („Mrak“), Vrhovnik Janko, Bravhar Jernej.

4.) v činu podporočnika:

Hribar Dane, Jenko Jože, Kopic Morko, Rigler Franc.

5.) v činu poročnika:

Pirih Milko.

c) PRIMORSKEMU ODREDU:

1.) v činu podporočnika:

Glinšek Ignac, Flegarič Vilibald, Jenko Ivan, Srebotnik Franc, Merlak Vinko, Perne Alojzij, Sluga Boleslav, Ločniškar Ivan, Jurše Leopold, Kogovšek Franc, Mehle Andrej, Batistič Lado, Velikonja Jože, Kladnik

Ignac, Tavželj Jože, Mejak Marjan, Potočnik Valentin Ackovič Aleksander, Švigelj Anton, Novinec Franc, Urh Jože, Leskovšek Rudolf, Janežič Stanislav, Rome Jože, Pregelj Franc, Špeh Janez, Povše Franc, Robida Franc, Debelak Ludvik, Zupančič Ivan.

2.) v činu poročnika:

Mazi Vladimir, Lenassi Viljem, Janežič Alojzij, Petkovšek Franc, Ronko Jože, Mali Franc, Savelli Emil, Kos Janez, Urbas Ludvik, Pušenjak Bogdan, Langus Milan.

3.) v činu kapetana II. razreda:

Mehle Anton, Egger Franc, Martelanc dr. Ivan, Kunstelj Ignacij.

4.) v činu kapetana I. razreda:

Derganc Jože, Cuderman Vilko, Klemenčič Alojzij, Majos Jože.

5.) v činu majorja:

Debeljak Janko, Horn Pero, Kovačič dr. Jože, Wagner Rudolf.

6. v činu sanitetnega podporočnika:

Bidovec dr. Arnold, Medved dr. Artur, Verčon dr. Stanko, Vuga dr. Cvetko, Zdravič dr. Emil.

7.) v činu sodnega podporočnika:

Šimenc dr. Anton.

8.) v činu sodnega poročnika:

Stare dr. Egon.

9.) v činu nižjega vojaškega uradnika IV. razreda:

Asl Anton, Bauz Marjan, Cek Oktavij, Demšar Jože, Hribar Zvone, Horvat Alojzij, Lipovšek Anton, Langof Milan, Masič Ciril, Kristan Ivan, Koritnik dr. Niko, Vošnjak Jože (kurat), Ro... Peter (kurat), Komar dr. Milan, Rakovec Karel, Toni dr. Jakob, Kočever Ciril.

10.) v činu nižjega vojaškega uradnika III. razreda:

Gerzinič Alojzij.

11.) v činu nižjega vojaškega uradnika II. razreda:

Gračner Ludvik.

č) POVELJSTVU SNV:

1.) v činu kaplarja:

Sušnik Stanko, Zaviršek Anton.

2.) v činu kaplarja-dijaka:

Markelj Dušan, Žitnik Uroš.

3.) v čin podnarednika:

Babnik Jože, Bevc Janez, Blaž Milan, Breskvar Franc, Debeljak Alfonz, Dimnik Ivan, Jarc Jakob, Kompare Alojzij Košenina Slavko, Lavrenčak Metod, Lenarčič Ernest, Lenassi Ludvik, Limoni Lovro, Marinko Jože, Mavser Marijan, Mrak Ivan Mrva Stane Odar Miroslav, Oven Ivan, Semenič Alojzij, Sitar Alojzij, škoda Anton, Thuma Alfonz, Zagvozda Jože, Zupančič Jože.

4.) v čin podnarednika-dijaka:

Ahčan ing. Rudolf, Bergant Mavricij, Lesničar Janko, Mežan Janez.

5.) v čin narednika:

Suppan Herman.

6.) v čin narednika-vodnika III. razreda:

Guštin Rudolf.

7.) v čin podporočnika:

Burja ing. Davorin, Dremelj dr. I., Faganel dr. Karel, Filipec Ludvik, Finec Milan, Hafner Janez, Jagodic Anton, Jesenovc Franc, Južna Franc, Komotar dr. Anton, Kržič dr. Gabrijel, Levstek Marjan, Nerima ing. Albin, Perparič Janez, Pleterski Božo, Pirš dr. Stane, Remec Jakob, Savelli dr. Julij, Röger dr. Anton, Slapar Franc, Somrak Franc, Štalec Janez, Verk Karel, Zupančič Alojzij, Žnidar Vincenc, Žitnik Rudolf, Baš Jože.

8.) v činu poročnika:

Andoljšek Janez, Baraga dr. Srečko, Bajc Jože, Bitenc Jože, Breskvar Silvo, Češnovar Slavko, Debevc Bogomir, Grum Janez, Kalan Avgust, Kogovšek Ludvik, Kokalj Viktor, Koman Leopold, Kušej dr. Avgust, Kveder Pavel, Martinjak ing. Dore, Petelin Albin, Plut Bogomir, Požanel ing. Radivoj, Skubic Jože, Šink Franc, Vraber dr. Maks, Žitnik Maks, Trtnik Metod, Štalec Ivan, Pust Milko, Žnidar Vincenc, Por Franc, Jeglič Anton, Lavrič dr. Jože, Theuerschuh Ivan, Puš dr. Ludvik, Pengov ing. Ivan, Božič Jernej, Rozman Franc, Vrankar Tone, Dobovšek Marjan, Stele Andrej, Vojska dr. Karel, Levstik Franc, Zupančič Alojzij.

9.) v činu kapetana II. razreda:

Bajlec dr. Franc, Brandsteter Ignacij, Jelenc dr. Celestin, Kermavner Ivo.

10.) v činu kapetana I. razreda:

Babnik Janko, Basaj dr. Jože, Bevc ing. Ladislav, Ferline ing. Bogdan, Eiletz dr. Leopold, Kristan Srečko, Kuhar Josip, Kurbus dr. Bogdan, Masič Pavle, Žitko dr. Stanislav.

11.) v činu majorja:

Kovačec dr. Franc.

12.) v činu generalštabnega majorja:

Rankovič Božo.

13.) v činu podpolkovnika:

Bitenc Mirko.

14.) v činu sanitetnega poročnika:

Schrott dr. Janez.

155.) v činu sanitetnega kapetana I. razreda:

Meršol dr. Valentin.

16.) v činu nižjega vojaškega uradnika IV. razreda:

Pleterski Božo Ravbar Rudolf.

17.) v činu nižjega vojaškega uradnika III. razreda:

Grad Boris.

K 2. — Soglasno se sprejmejo, imenujejo v spodaj označene čine in dodele:

a) LJUBLJANSKI DIVIZIJI

1.) v činu podporočnika:

Auersperg Karel, Biber Alfred, Boškovič Miladin, Božič Josip, Čenčur Miroslav, Drčar Frančišek, Drobež Vladimir, Florjančič Anton, Geoheli Maks, Gliha Slavko, Govše Franc, Kermavner Janez, Kraljič Franc, Krstovič Jovan, Milatovac Ladislav, Mlakar Ivan, Högler — I., Petrič Anton, Primožič Ivan, Škrabar Adolf, Zajc Ludvik.

2.) v činu sanitetnega podporočnika:

Absec Anton, Demšar Mitja, Korošec Blaž, Kovačič Julij, Križaj Miro, Luskar Franc, Mlinar-Cigale Marjan, Ostronih Lojze Pajk Stane, Pavlič Pavle, Porovne Franc, Pregelj Srečko, Rogelj Anton, Rostohar Ivan Šentončnik Leopold, Špur Janez, Zrime Rudolf.

3.) v činu sodnega podporočnika:

Breznik dr. Igor, Jerovec dr. Franc, Kalin dr. Angelo, Lenard dr. Franc, Ložar Slayko, Namar dr. Emil, Petrič dr. Danijel, Zorc Rudolf, Zupančič Leon.

4.) v činu sodnega poročnika:

Zanoškar Ferdinand.

5.) v činu nižjega vojaškega uradnika IV. razreda:

Božič Jože (sanit. stroka). Ferkolj Milan (farmac. stroka), Kralj Vladimir (sanit. stroka).

b) GORSKI DIVIZIJI:

1.) v činu podporočnika:

Fludernik Marjan, Habič Janko, Hirschegger Ernest, Intihar Alojzij, Jeretina Stefan, Novak Vinko, Smole Ivan, Vidmar Jože.

2.) v činu kapetana II. razreda:

Robič dr. Pavle (kurat).

3.) v činu sanitetnega podporočnika:

Klinar Anton.

4.) v činu sanitetnega kapetana II. razreda:

Janež dr. Janez.

c) POVELJSTVU SNV:

1.) v činu podporočnika:

Antosiewicz Edvard, Babnik Anton, Božič Ivan, Drobež Karel, Frölich Oton, Guštin Josip, Hameršak Vinko, Heric Albert, Jeglič Franc, Jurjevčič Stanko, Juvan Franc, Kralj Alfred, Kralj Herman, Levstik Franc, Lipovec Vinko, Marinčič Ivo, Marinčič Vinko, Omerza Miha, Oven Anton, Plestenjak Karel, Roš Alojzij, Rotar Stanko, Rous Andrej, Steiner Leopold, Vrhovec Alojzij, Willenpart Marijan, Žitnik Janez, Žitnik Miloš.

K 3. —

Soglasno se povišajo v spodaj navedene čine:

a) v LJUBLJANSKI DIVIZIJI

1.) v čin poročnika naslednji podporočniki:

Ahlin Alojzij, Avser Ivan, Ažbe Milan, Babnik Ivan, Bajec Teodor, Bastič Alojzij, Baumgartner Matija, Beranek Jože, Bole Leon, Brulc Alojzij, Čekuta Vilko, Černetič Silvo, Debevec Alojzij, Debevec Franc, Frakelj Franc, Golobič Jože, Jakoš Jože, Kavčič Vladimir, Kočevar Franc, Komljanec Jože, Kovačič Maks, Kraner Martin, Kranjc Teodor, Kužnik Franc, Levičnik Janko, Lipoglavšek Franc, Martinjak Leopold, Mejač Franc, Mihelčič Vladimir, Mihevc Ivan, Modic Anton, Meršol Miroslav, Pajnič Jože, Pavlič Emil, Petrič Janez, Pezdir dr. Alojzij, Pirih Vladimir, Pliberšek Franc, Pregelj Božidar, Pregelj Franc, Remšak Franc, Seibitz Miroslav, Strupeh Anton, Urbas Marijan, Uršič dr. Andrej, Vovk Franc, Žebot dr. Franc.

2.) v čin kapetana II. razreda naslednji poročniki:

Bajec Jože, Bastič Alojzij, Benedičič Miha, Benko Janez, Berlot Božidar, Berlot Viktor, Bitenc Jože, Bizjak Jože, Boh Ivan, Buda Stanislav, Frančič Oskar, Grum Franc, Jan dr. Branko, Kavčič Jože, Knuplež Silvo, Kompare Franc, Kovač Avguštin, Kraigher Metod, Pahole Stanislav, Pavlič Josip, Sekolec Franjo, Slabe Karel, Škrbe Rafael, Urbančič Stanislav, Zrimšek Anton, Železnik Ignacij, Weble Demetrij.

(Sledi.)

DAROVALI SO

Od 16. 2. 1984. do 30. 4. 1984.:

Za Zavetišče:

	Ša.
Rev. Malenšek Janez	200
Borštnik Maks	140
Marinšek Saša	40
Zakrajšek Marica	100
Zupančič Ivanka	140
N. N., apital	340
Mustar Stanko	200
Bečaj Vili	100
Gričar Franc	88
Holczan Vera	100
Rev. Guštin Jože — Cerkv. nabirka 15. 4. 1984. v Zavetišču	623
Dohodek od prireditve v Zavetišču na Cvetno nedeljo ...	20.569
V spomin na pok. <i>starega očeta Ign. Frančiča:</i>	
Matičič Tomaž	100
V sp. na p. <i>Franca Malovrh:</i>	
Jelenc Janez	240
V sp. na pok. <i>Ter. Tašner:</i>	
Inž. Matičič — družina	100
V sp. na p. <i>Jožeta Prijatelj:</i>	
Knap Janez	2.000
V spomin na pok. <i>starše:</i>	
Šurman Božo	50
V spomin na pokojnega <i>očeta:</i>	
Bujas — družina	50
v dolarjih:	
Smolič Jože — USA	10
Ga. Peternel — USA	100
Kokelj - družina — Kanada ..	50

Tiskovni sklad Tabor:

	Ša.
N. N., Argentina	40
Malovrh Albert	40

Mehle Ivan	40
Tekavec Ciril	40
Dolenc Francka	40
Vidmar Jože	80
N. N., Miramar	70
N. N., Miramar	40
Pfeifer Helena	40
N. N., Ramos Mejia	40
Oblak Franc	40
Čarman Peter	40
Jagodić Florjan	40
Puhsek Ivanka	40
Šiler Ivan	40
Hren Ludvik	40
Mehle Francka	40
Kržišnik Jože	40
N. N., San Martin	40
Dolčič Feliks	40
N. N., Capital	50
Šivic Srečko	40
Mustar Stanko	40
Bečaj Vili	40
Rovan Antcn	80
N. N., Castelar	30
Gričar Franc	100
N. N., Ramos Mejia	40
Kessler Ema	40
Erjavec Ida	40
Pergar Franc	40

Socialni sklad Tabor:

	Ša.
Glinšek Ignacij	60
V spomin na pokojnega sošolca <i>Franca Malovrh:</i>	
Korošec Ivan — Pavla	100
v dolarjih:	
Mejač Franjo	20
Smolič Jože	40
Iz zab. večera, miza 29	10

V S E B I N A

Cédula	65
Objava	66
Dragi, nepoznani prijatelji! (Lic. I. Korošec)	67
Kaj pravijo Amerikanci?	74
Slovenski javnosti po svetu	75
Naši možje	77
Žito bo dozorelo (D. Jeruc)	80
Iz društev	81
† Miloš Stare	83
Da ne bo prepozno za obstoj slov. narodne svobodne državne nujnosti (Slavko Skoberne) (Nad.)	84
Iz pisem	89
Naši mrtvi	89
Dokument	91

Correo Argentino Sucursal J. L. Suárez (Bs. As.)	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 8133
	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 2619